

VUS- LAT

Sayı: 3 / Haziran 2023

Rize Çay Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi Yayınıdır.

Öğrencilerimiz, "Yaratıcı Yazarlık" egzersiz çalışmalarında yazdıkları yazıları sizlerle paylaşıyor.

"Hayallerden Tuvallere" diyor ve öğrencilerimizin tuvallerine misafir olup hayallerine tanıklık ediyoruz.

Yazımı sıkça karıştırılan bazı kelimelere ve hayati öneme sahip "ilk yardım" uygulamalarında yapılan bazı yanlışlıklara dikkat çektik.

2022-2023 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI KADROMUZ

Mine HACİÖMEROĞLU
Okul Müdürü

Engin DEMİR
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Sema AKSU
Biyoloji Öğretmeni

Yusuf Bektaş
Yardımcı Hizmetli

Sibel TOKLUOĞLU
Müdür Yardımcısı

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Cumali ÖZER
Kimya Öğretmeni

Havva ALBAYRAK
Yardımcı Hizmetli

Hilal AKTAŞ
Müdür Yardımcısı

Ayşe TURHAN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Duygu ALTIN ACER
Fizik Öğretmeni

Kerim YILDIZ
Şoför

Şenol TOKLUOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Semra ALTEKİN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Eren YILDIRIM
Coğrafya Öğretmeni

Şöhret EREN
Ayniyat Saymanı

Atıf İNAN
Sağlık Hizmetleri

Gökhan İNCE
Matematik Öğretmeni

Merve VARLI
DKAB Öğretmeni

Zeynep ÇOLAK KÖSOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Recep Ali ZENGİNBAL
Matematik Öğretmeni

Muhammet SEKMEN
DKAB Öğretmeni

Seray AKBAYRAK OCAK
Sağlık Hizmetleri

Kübra TOPAL
Matematik öğretmeni

Hatice BİLGİN
Beden Eğitimi Öğretmeni

Öznur GÜN İSLAMOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Özgül DİLEK AKTEPE
İngilizce Öğretmeni

Zeynep DEMİRCAN
Felsefe Öğretmeni

Melek FAZLIOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Sinem KARTOĞLU
İngilizce Öğretmeni

Şüheda YAVUZYILMAZ
Rehberlik ve Psikolojik Danışma

Leyla EMİRİK
Sağlık Hizmetleri

Ayşe LEVENT
Tarih Öğretmeni

Selfiraz BİRSEN
Sağlık Hizmetleri

Meltem ERGÜN
Tarih Öğretmeni

Elvan ÖZTÜRK
Sağlık Hizmetleri

Hande KAYA
Sağlık Hizmetleri

HAZİRAN 2023

ÇAY M TAL

VUSLAT

Sayı: 3 / Haziran 2023

İMTİYAZ SAHİBİ

Mine HACİÖMEROĞLU
Okul Müdürü

EDİTÖR

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni

GRAFİK-TASARIM

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni

ÖN KAPAK RESMİ

Betül ÖZDEMİR 11/F

YAYIN KURULU

Sümeyye BALTACI 11/B
Hilal KORKMAZ 11/B
Özlem FIRAT 11/B
Esra ATABAY 11/B
Melisa ASLAN 11/C
İmgesu ERDEM 11/C

İLETİŞİM

Çay Meslekî ve Teknik
Anadolu Lisesi
Hayrat Mah. Yazıcı Sok.
Merkez/RİZE
Tel No: (464)223 35 28

İÇİNDEKİLER

- 1 **Sunuş** Mine HACİÖMEROĞLU
- 2 **Editörden** Onur KELEŞ
- 3 **Üzümler Olduğu Gün** Şevval SANCAKTUTAR
- 5 **Yemekteki Mutluluk** Ebrar YETİM
- 7 **Ders Çalışmaya Başlamak** Şüheda YAVUZYILMAZ
- 8 **Toprak Sevgilim** Meldanur ÇELİK
- 8 **Bir Ozan Var Bilir misin?** Hilal KORKMAZ
- 9 **Edebiyat Kulübü** Esma Nur TOPÇU
- 11 **Mucize** Ayşe TURHAN
- 12 **Sen Sevgilim** Asu Dilara UYSAL
- 12 **Umut Getiren Yıldız** Deniz YAZICI
- 13 **Hayal** Esra ATABAY
- 15 **Köylünün Pişmanlığı** Özlem FIRAT
- 17 **Astroloji Çılgınlığı** Yaren İrem DİNÇ
- 18 **Beklenen Gemi** Alihan TÜRÜT
- 18 **Sızı** Sümeyye BALTACI
- 19 **Gönül Bağı** Onur KELEŞ
- 21 **Bulamıyorum** Sude KELEŞ
- 22 **Saye** Esra ATABAY
- 23 **Mustafa Kutlu Hikâyelerinde "Umut"** Asya DEMİRCİ
- 25 **Küçük Pilot** Meldanur ÇELİK
- 26 **Sevgili** Mustafa Can KAZDAL
- 27 **Mustafa Kutlu Hikâyelerinde "Yoksulluk"** Sümeyye BALTACI
- 28 **Otuz Beş Yaşımı Bir de Benden Dinleyin** Engin DEMİR
- 29 **Hayallerden Tuvallere**
- 31 **İlk Yardımda Doğrular/Yanlışlar** Melek FAZLIOĞLU
- 32 **Sensizliğe Doğru** İhsan AYDOĞDU
- 33 **"İnsan, Hayal Ettiği Müddetçe Yaşar."** Özgül DİLEK AKTEPE
- 34 **Döngü** Muhammet Emin KANDEMİR
- 34 **Son Notam** Fatma KÖSE
- 35 **Solan Bir Çiçek** Hatice Nur BÜYÜK
- 37 **Neden Tarih Öğrenmeliyiz?** Ayşe LEVENT
- 38 **Nur Yüzlüm** Elanur BIYIK
- 39 **Küçük Adam** Emirhan KAVALCI
- 40 **Öğretirken Öğrenmek** Asu Dilara UYSAL
- 41 **Ramazan Ayı ve Huzur İklimi** Muhammet SEKMEN
- 43 **Acı Sessizlik** Hilal KORKMAZ
- 45 **Seni Sevmek** Rabia Sonnur TÜFEKÇİ
- 46 **Deprem Acı ve Gerçek Yüzü** Sümeyye BALTACI
- 47 **Beşer Şaşar** Muhammet Kaan KURK
- 48 **Gölge** Esma Nur TOPÇU
- 49 **Geçti** İmgesu ERDEM
- 50 **Yazımı Karıştırılan Sözcükler**
- 51 **Etkinliklerimizden Seçmeler**
- 52 **Okunası Kitaplar**

Sunuş

**Değerli Meslektaşlarım, Kıymetli Veliler
ve Sevgili Öğrenciler,**

*“EĞİTİM uzun bir yol,
Bu yolda SAĞLIKLİ ol!”*

Dergimiz aracılığıyla sizlere, merhaba dileklerimle sağlıklı ömürler dilerim. Öncelikle ülkemizde son dönemde yaşanan deprem olaylarından dolayı hepimiz çok üzgünüz. Hayatını kaybedenlere Allah'tan rahmet, yaralılara şifa diliyoruz. İnşallah tek yürek olup yaralarımızı en kısa süre de el birliği ile sarmış olacağız.

Sağlık hizmetleri, bireylerin ve toplumun sağlığını korumak, sağlık düzeyini yükseltmek amacıyla verilir. Bu amacın gerçekleşmesinde sağlık hizmetlerinin sunucuları olan sağlık personellerinin eğitimi önemli yer tutar. Çünkü sağlık hizmetlerini diğer hizmet birimlerinden ayıran ve önemli kılan, bu hizmetin doğrudan insan yaşamı ve insan sağlığına yönelik olmasıdır.

Okulumuzun misyonu; Türk Milli Eğitimi'nin genel ve özel amaçları doğrultusunda, etkili iletişim kurabilen sorumluluk duygusu yüksek, kendine güveni tam, araştıran ve üreten kendisi ve toplumla barışık, mesleğiyle ilgili yenilik ve gelişmeleri yakından takip eden, soran sorgulayan, sürekli kendini yenileyen, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve Cumhuriyetimizin temel değerlerine yürekten bağlı, vatansever, millî, manevî, ahlakî ve insanî değerleri benimseyen sağlık meslek elemanları yetiştirmektir.

Vizyonumuz; sağlık sektöründe tercih edilen girişimci ve katılımcı, meslek etik ve ahlakî kurallarını benimseyen, bilgi ve beceriyle donanımlı, kendini yenileyen sağlık elamanı yetiştiren bir okul olmak.

Çay Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi olarak bizler; bilgi toplumunun gün geçtikçe artan bilgi arayışını karşılayabilmek ve eğitim, öğretim, topluma hizmet sorumluluğumuzu eksiksiz bir şekilde yerine getirmek istiyoruz. Değerlerimiz doğrultusunda dürüst, tarafsız, adil, sevgi dolu, iletişime açık, çözüm üreten, yenilikçi önce insan anlayışına sahip bireyler yetiştirmek bizim temelimizdir.

Dergimizin devamlılığında emeği olan tüm öğretmen, öğrenci ve siz okurlarımıza teşekkür ederiz. Sonraki sayımızda görüşene kadar sağlıklılıkla kalmanızı dilerim. Saygılarımla...

Mine HACİÖMEROĞLU
Okul Müdürü

Editör- den

Yaklaşık iki yıllık bir aranın ardından, "Vuslat"ımızın 3. sayısını sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Sağlık ve eğitimin kesişim noktası olan okulumuzun yüklendiği misyonun tezahürü olarak çıkardığımız, tamamı öğrenci ve öğretmenlerimizin ürünlerinden oluşan dergimizi beğenilerinize sunuyor; sizleri, heyecanımıza ortak olmaya davet ediyoruz.

Sağlık ve eğitim bir zincirin ayrılmaz iki halkası gibidir. Bu düşünceden hareketle, "Eğitim uzun bir yol, bu yolda sağlıklı ol!" sloganıyla çıktığımız serüvende sağlıklı bir eğitim sürecinin önemine önceki yıllarda dikkat çekmiştik. Sağlıklı bir eğitim ise ancak sağlıklı bireylerle gerçekleştirilebilir. Peki, sağlık bireyin sadece fiziken ya da sosyal yönden iyi olması hâli midir? Elbette hayır, birey ruhen de sağlıklıysa tam bir sağlık hâlinde bahsedebiliriz. Sağlıklı bireylerle sağlıklı bir eğitim sürecini yürütebilmek için sanatın insan ruhunu iyileştirici gücünden yararlanabiliriz. Neticede ruh sağlığı ve sanat arasındaki ilişki bilimsel olarak da açıklanmıştır. İnsan; sanat sayesinde ruhunu dinlendirebilir, içsel bir yolculuğa çıkarak öz benliğini keşfedip farklı bakış açıları geliştirebilir. Bu açıdan değerlendirdiğimizde sanat, ruhumuzu besler ve rengârenk bir hayat sunar bizlere. Hayatın tekdüzeliğine bir başkaldırıdır sanat ve her insan bir sanat eseridir aynı zamanda. Varlığıyla kâinatın ve sanatın özünü oluşturan insanoğlu bu dünyada bir iz bırakmak ister ve ancak üreterek var olabilir, insanın sağlıklı bir birey olarak yaşamını idame ettirmesinde de bu üretkenliğin payı yadsınamaz elbette. Bizler de üreten "sağlık"lı bireyler olarak dergimizin bu sayısında, bilhassa "Yaratıcı Yazarlık" etkinlik alanında öğrencilerimizin yıl boyunca katıldıkları yazma çalışmalarında kaleme aldıkları şiir ve hikâyelere yer verdik.

Bunun yanı sıra "Hayallerden Tuvallere" diyerek öğrencilerimizin tuvallerine misafir olup hayallerine tanıklık ettik. "Doğrusu Ne?" bölümüyle yazımı sıkça karıştırılan bazı kelimelerin doğru yazımlarına dikkat çekmek istedik. "İlk Yardımda Doğrular/Yanlışlar" başlığıyla da hayatî öneme haiz İlk Yardım uygulamalarındaki bazı yanlışlıkları sizlerle paylaştık. Ayrıca değerli öğretmenlerimizin çalışmalarıyla da dergimize değer kattık.

Dergimizin hazırlanma sürecindeki katkılarından dolayı, bizlerden özellikle teknik anlamda desteklerini esirgemeyen Bilişim Teknolojileri Öğretmeni Ayşe KELEŞ'e ve "Yaratıcı Yazarlık" ders dışı egzersiz çalışmalarına özveriyle katılan değerli öğrencilerimize teşekkür ederiz. Yoğun, yorucu ama bir o kadar keyifli ve özverili bir çalışmanın ürünü olan dergimizde- varsa-kalem hatalarımızı mazur görmenizi istirham eder, sizlere keyifli okumalar dileriz.

Dergimizi, cehalete karşı durup karanlığa ışık tutarken cehaletin karanlık ve kanlı ellerinin kurbanı olan tüm şehit öğretmenlerimize ithaf ediyor, onları rahmet ve minnetle anıyoruz. Ruhları şad, mekanları cennet olsun!..

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

ÜZÜMLER OLDUĞU GÜN

Gökten düşen bir kar tanesine eşlik edeceğim.
Toprağa değdiği an kirpiklerim,
Ölümlerin içine dolacak soğuk nefesim.
Soluk olacağım dünyanın içinde
Ve göğüs kafesine umudu kelepçeleyeceğim.
Kurak topraklara su olacak gözyaşım.
Güneşin yaktıklarını söndürecek nefesim.
Her bir ağacın köklerinden dallarına
sürükleneceğim,
Tadında olacağım yasak meyvenin.
Sınırları içime çekecek,
Dikenlerine güller ekeceğim.
Ne zaman bir kurşun geçerse güllerimin içinden,
Kan yerine gül kokacak anaların nasırlı elleri
Ve ölü çocukların cenazelerini süsleyeceğim.
Kimsesiz mezarlıkları bertaraf eden bir rüzgâr olup
gökyüzüne yükseleceğim,
Gökteki elmaslardan hançer olacak ve yeniden
yeryüzüne düşeceğim.
Bir hırsızın ellerine saplanacağım,
Acısından merhem yapacağım eksilenlere.
Bir namussuzun gözlerine saplanacağım
Ve kimsesiz bir sokakta
çöplüğün kıyısına bırakacağım.
Bir katilin kalbine saplanacağım,
Mezarlıkları sulayacağım kanlarıyla.
Ben de peşinden ölümlere katılacağım.
Ya göğün tepesinde,
Ya yerin yedi kat dibinde.
Son kez dans edeceğiz ölümlerle,
Ölümün kucağında sessizce.
Birbirine küs iki yıldıza takacak ve
çarmıha gereceğim ruhumu.

Sonsuz çığlıklar atacağım,
Denizkızları Ay'ın kucağından ninniler fısıldasın
diye bebeklerin kulaklarına.
Sonsuz kere acıyacak canım,
Beyaz yalnız, gelinlik olsun diye kadınlara.
Sonsuz kere ağlayacağım,
Umut dolsun diye çocukların gözpınarlarına.
Sonsuz kere savaşıcağım,
Ölüm kalmasın diye topraklara.
Sonsuz kere mutsuz,
Hüzünlü ve
Umutsuz olacağım.
Hiçbir kötölük düşmesin diye dünyanın payına.
Ne zaman kesilirse sesim,
Tüm acım çekilirse parmak uçlarımdan,
Kurursa gözpınarlarım,
Tükenirse gücüm kuvvetim,
Kötülüęün son zincirini de
kırdığımda yüreğimden.
İşte o gün,
Yine bir kar tanesine eşlik edeceğim.
Tüm karanlıkları beyaza bürüyeceğim.
Ben hayal,
Ben iyilik,
Ben umut,
Bu dünya gökyüzünden akıttığında
tüm yaşlarını,
Kara gülleri koparıp attığında göğsünden,
Kimsesiz şarkılar fısıldadığında rüzgârlarına
Ve ödedięinde
gökyüzüne asılmış tüm acıların bedelini,
İşte o gün,
Üzümler olduğu gün geleceęim...

Şevval SANCAKTUTAR / Mezun

Arkadaşlarımın yaptığı yemekleri tatmaktan çok hoşlanırım. Başka birisinin yaptığı yemek bana çok daha lezzetli gelir. Yemeğe sevgi katılınca yemek daha lezzetli olur sözüne çok inanıyorum, hakikaten öyle oluyor. Yemeğimi paylaşmayı pek sevmem ama sevdiğim insanlara yemeğimden vereceğim zaman mutlu olurum. Çok sevmediğim insanlar için aynı şeyi söyleyemem.

Açken çok sinirli olurum, her şeye ters cevap veririm, hiçbir şeye odaklanamam, hareket etmek istemem. Aç ayı oynamaz misali ve aklım hep yemekte olur. Açken yediğim yemek beni daha mutlu hissettirir. Yemek yedikten sonra bir kuş gibi hafiflerim ve mükemmel bir enerji toplarım. Yerimde duramam, hep hareketli olurum.

Yemeğimi yedikten sonra yapacağım ilk iş, üzerine tatlı yemektir. Tatlı yedikten sonra beni kimse tutamaz, o kadar mutlu olurum ki bunu kelimelerle tarif edemem. Enerjik olduğum zaman arkadaşlarım bana hep çikolata mı yedin, diye sorarlar.

Bilsem ki yemek yediğim zaman kilo almayacağım sanırım dünyalar kadar yerdim. Şu anda da yiyorum aslında ama olsun. Benim çok sevip arkadaşlarımın hiç sevmediği yemekler veya tatlılar oluyor, o kadar şaşıyorum ki insan bu mükemmel ötesi şeyleri nasıl sevemez diye düşünmekten alamıyorum kendimi.

Sıkıldığım zaman daha çok yemek yemek isterim çünkü yemeklerin beni mutlu ettiğini bilirim. Birisi gelip sorsa bana, bu hayatta seni en mutlu eden şey nedir? **Yemek yemek**, derim.

Ebrar YETİM 11/C

DERS ÇALIŞMAYA BAŞLAMAK

Öğrencilik yaşamının önemli bir parçası dersler ve ders çalışma gerekliliğidir. Yaşamımızın bu döneminde bizden beklenen en temel sorumluluk, genellikle, derslerimizden başarıyla geçmektir. Bu da ancak düzenli bir çalışma alışkanlığıyla olur. Ne var ki masa başına oturup ders çalışmak, kitapların başında saatler harcamak, kişiyi, her zaman istenilen sonuca götürmeyebilir. Verimli çalışmak, başarıyı artırmaya yarayan önemli bir beceridir. Peki, nasıl verimli çalışacağım? İşte size cevabı:

İşe ilk olarak hedef belirleyerek başlıyoruz. Bizde çalışma isteği uyandıran içsel bir motivasyon kaynağımız olmalı, bu kaynak ise ulaşmak istediğimiz hedef ve kendimizden beklentilerimiz olacaktır. Bu nedenle kısa ve uzun vadeli hedefler belirlemek çalışma motivasyonumuzu artıracak ve süreçte devamlılık sağlayacaktır. Yani neye niçin çalıştığımızı bilerek masaya oturmak burada oldukça önemli!

İkinci olarak ise çalışma sürecine planlı başlamamız gerekecek. Sınava hazırlanmak adeta bir sporcunun kampa girmesi gibidir. Tam bir plan, program, organizasyon yani bir disiplin gerektirir. Zamanımızı iyi planlamamız, ne zaman ve neye çalışacağımızı, ne kadar çalışacağımızı önceden iyice düşünmemiz gerekir. Bireysel olarak hazırlanmış bir ders çalışma programı bize bu yönde oldukça kolaylık sağlayacaktır. Hazırlayacağımız çalışma programında sık sık molalara yer vermek ve çalışma süresini maksimum 40-45 dakika olarak belirlemek önemli, aksi durumda dikkatimiz, bir süre sonra dağılır ve çalışma masamızda kalsak dahi yeterince verim alamayız.

Aynı zamanda çalışma ortamının ve düzeninin de verimli çalışmayı etkilediği bir gerçek. Yatarak ve gürültülü ortamda çalışmayın! Radyo veya televizyonun açık bulunduğu, çevreden gelen uyarıcıların çok fazla olduğu bir ortamda bulunmak konsantre olmamızı engeller ve verimimizi düşürür.

Dağınık ortamda çalışmayın! Çalışma masamızın üzerini ders çalışmadan önce toparlar sadece lazım olan ders materyalini bırakırsak çalışma sırasında dikkatimiz dağılmaz, yalnız dersimizle ilgileniriz.

Ders çalışmamızı aksatan ve kolaylaştıran alışkanlıkların birer listesini yapalım. Listemizde yer alan olumsuz alışkanlıkları bırakmaya çalışalım.

Çalışma sonrasında kendimizi ödüllendirelim. Bu motivasyonumuzu artıracak ve kendimizi takdir etmemizi sağlayacaktır.

Ders çalışma bir alışkanlıktır. Alışkanlık hâline gelene kadar biraz çaba göstermemiz gerekecektir. Sonrasında işimiz daha kolay olacaktır. Bir bakmışız kendimizi çalışma masamızın başında bulmuşuz.

"Bundan yirmi yıl sonra yapmadığınız şeylerden dolayı, yaptıklarınızdan daha fazla pişman olacaksınız. Demir alın ve güvenli limanlardan çıkın artık... Rüzgârları arkanıza alın, araştırın, hayal edin ve keşfedin." -Mark Twain

Şüheda YAVUZYILMAZ
Psikolojik Danışman

TOPRAK SEVGİLİM

Sen gülünce güzelleşen dünyamda
İnan hep çok sevdim seni
Gözlerine gömülmek isterken
Mezar taşında buldum kendimi

Gülüşünde tattığım yaşam sevincini
Unutamam sana dair hiçbir şeyi
Sen benden gittiğin günden beri
Yaşayan bir ölü bildim kendimi.

Meldanur ÇELİK 11/B

BİR OZAN VAR BİLİR MİSİN?

Bir ozan var bilir misin?
Eli yüreğinde
Sözü kaleminde
Sazı senin aşkıdan yanan

Bir ozan var bilir misin?
Dili şarkılara
Eli saza
Yüreği sana dolanan
Bir ozan var bilir misin?
Yağmur yağmışçasına âşık
Fırtına kopmuşçasına dağınık

Bir ozan var bilir misin?
Kalbi aşkına sürgün
Sevda ateşine tutkun
Bir ozan var bilir misin?

Hilal KORKMAZ 11/B

Edebiyat Kulübü

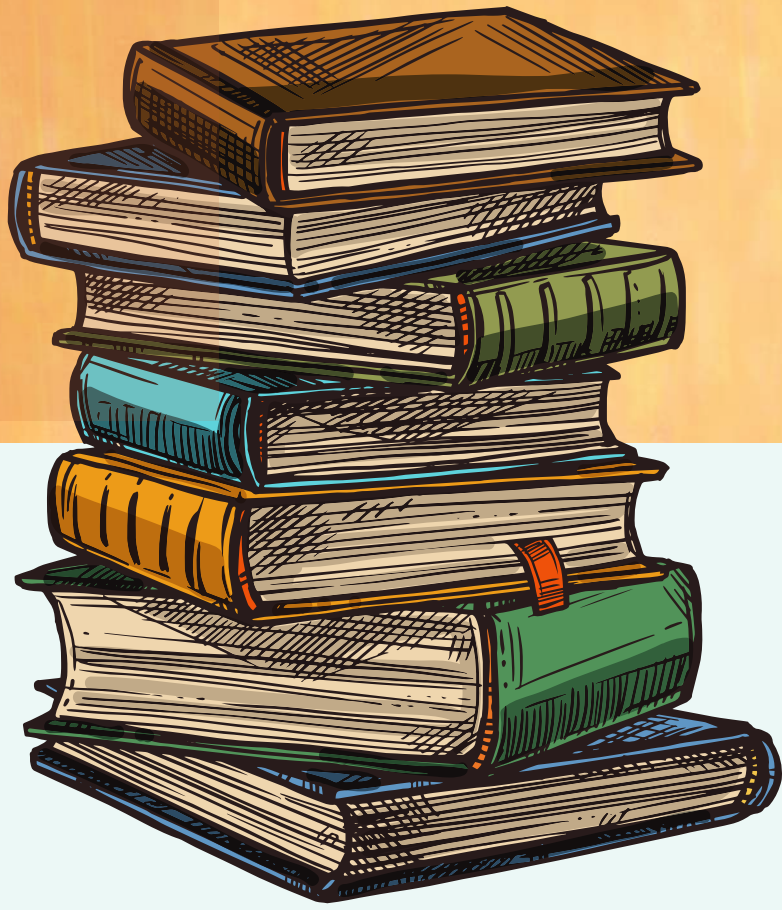
İnsan, duygularını nasıl yönetir? Kendisine ait hissettiği bir insanın başkasına ait olmasını nasıl kabullenebilir? Duygular, bu kadar mı kolay ihanete uğrar? Hep karşılıksız sevmek mi düşer payımıza, aşkını kalbine gömmek zorunda mı kalır insan? Buna kim dur diyecek artık? Kim artık buna bir son verecek? Bunu ben yapamıyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Sadece onu düşünür, sadece onu hayal ediyor buluyorum kendimi. Buna artık bir son vermem gerek. Vaktimi yeterince harcamadım mı zaten? Son sınıf öğrencisisin kızım sen, kendine gel artık! Bir kulüp başkanısın, sorumlulukların var artık. Hayallerini çok çabuk unutuyorsun kızım, bunu kendine yapma artık... Senin için çabalayan insanlar var. Hayallerin gerçekleşsin, mutlu ol artık diye senin yanında, sana destek olacak insanlara dön bir bak!

(...)

Kulübün bir üyesi hâlâ eksik... Ayla, kulübe hâlâ üye bulmaya çalışıyor fakat çabası boşa çıkacak diye çok endişeleniyorum. Kim herkes tarafından hor görülen, hiçbir ortamı bulunmayan sadece şiirlerin, makalelerin, söyleşilerin olduğu saçma bir "edebiyat kulübü"ne katılmak ister ki? Oysaki edebiyatın, her kesimden insana hitap eden, bazen bireyin özüne inebilen, bazen de toplumsal sorunları kapsayan ve bu sorunlara farklı bakış açıları getiren bir sanat etkinliği olduğu yadsınamaz.

İnsanın olduğu her yerde edebiyat da vardır. Herkes hayatı boyunca bir dönem edebiyatın sınırlarında dolaşmalı veya en az bir kez edebî bir etkinlik deneyimlemelidir. Edebiyat, bireyin kendisini tanımasına hatta bazı sorunlarına çözüm bulmasına bile yardımcı olabilir. Çünkü insanlar, bazen konuşarak düşüncelerini ifade edemezken bir kâğıt bir kalem benliğimizi gözler önüne serebilir...

Ayla bana sesleniyor. Ne kadar süredir hiç yaşam belirtisi göstermeden böylece oturmuş bir şeyler düşünüyorum, bilmiyorum. Bu durumdan artık kurtulmam gerek. Ayla'nın söylediklerini gecikmeli de olsa idrak ediyorum. Sonunda bir kişi aramıza katılmış. Buna gerçekten sevinebilirim. Hayallerim için bu kulübe ihtiyacım var çünkü. Üyemizle tanışmak için herkes bir araya toplanıyor. Bu sıcak ortamı gerçekten seviyorum. Bir şeylerin düzeleceğini hissettiriyor. Bu hisse ihtiyacım olduğunu bilmenin acizliğini yaşıyorum bu sefer de.

Yeni üyemiz bir erkek... Bu oldukça tuhaf çünkü erkeklerin çoğu spor kulübünü tercih etmişti. Edebiyat kulübünü seçen bu arkadaş, gerçekten edebiyata önem veren biri olsa gerek fakat heyecanlı görünmediği gibi yüzü de asıktı. Buraya zorla getirilmiş gibi. Erkeklerin bu kulübü tercih etmeyeceğinin bilinciyle bu arkadaşın Ayla'ya gerçekten önem veren biri olduğunu anlayabiliyorum. Ne hoş, böyle tatlı ilişkilerin hâlâ varoluşu

Kendini tanıtırma sırası bana geliyor ve üyemize dönüyorum. O ise elindeki kitabın sayfalarını karıştırıyor. Kekelemeye başlıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Bu hissi en son ne zaman yaşadın kızım söylesene? Kalbimi sızlatan şeyin hâlâ ne olduğunu çözebilmiş değilim. Buna sebep olan şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum. Sonra... Göz göze geliyoruz. Gözleri hemen nasıl da ele veriyor kendini? Onu görmeyi bile o kadar özlemişim ki... Çok değişmiş, benim gibi, hayat gibi...

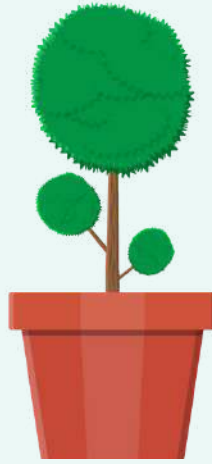
(...)

Kendime gelmeliyim, onun karşısında çaresiz görünmemem gerek. Hem nasıl olsa herkesin arzuladığı bir kızım. Ahh... Ne saçmalıyorum ben. Eğer o beni arzulamıyorsa ne önemi var tüm bunların. Küçük bir tanışma faslından sonra minik bir kutlama yapıp bir sonraki toplantıda görüşmek üzere ayrılıyoruz.

Her şey tekrar eskisi gibi... İnanamıyorum, artık onu her gün görebileceğim, her gün onun sesini duyabileceğim. Yoksa bir rüyada mıyım? Tekrar aynı şeyleri mi yaşayacağım? O yine başkasının olacak, ben ise çaresiz bir şekilde ona bağlı mı kalacağım? Onsuz nefes bile alamam gibi hissediyorum artık. Sus Sonya... Artık uyuman gerek.

Yeni bir sabah... Kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki... Akıllanmaz, arsız bir kızım gerçekten. Okulda günümün tamamını geçiriyorum. Yine odaklanamadığım onlarca ders... Neden tekrardan karşıma çıkıyorsun ki? Neden tekrardan sana tutuluyorum? Kulüp işi de hiç hayalimdeki gibi gitmiyor, kulübe aktifliğini kazandırmak istiyorum. Bir etkinlik ile herkesi bir araya toplamak istiyorum. Sabah ne söylemiştim? Şiirler, makaleler, söyleşiler... Evet, kesinlikle şiir... Şiir etkinliği düzenleyip arkadaşlarım iç dünyalarını öğrenebilirim.

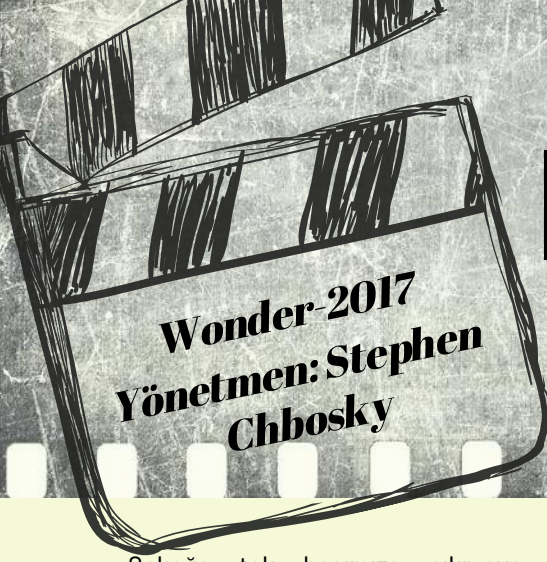

Şu şiir etkinliğini gerçekten istiyor muyum? Bu durum beni ya daha çok perişan ederse... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Fikrimi öne sürüyorum. Başta tereddüt etseler de sonrasında denemenin bir zararının olmayacağını anlıyorlar. Günü belirleyip herkesi, her şeyin başladığı o yere çağırıyorum. Her şeyin tekrar başlayacağı ya da bir daha açılmamak üzere son bulacağı o yere...

O gün gelip çatıyor. Herkes büyük bir heyecanla yan yana geliyor ve hazırladıkları şiirleri birbirlerine okumak için sabırsızlanıyor. En çok da ben... Şiirim; ona olan bütün hislerimin tercümanı olarak onun tekrar beni ele geçirdiğini anlatmaya çalışan dizelerimle kıvranıyor adeta... Daha nasıl ifade edebilirim kendimi? Neden beni sevmiyorsun? Nasıl bunca zaman benden bihaber hayatına devam edebiliyorsun? Senin kadrajına girebilmek için gösterdiğim onca çabamı neden görmezden geliyorsun? Seni seviyorum Dante... Seni seviyorum... Artık dayanamıyorum sessizliğe.

Günler geçiyor, aylar, yıllar... Kulüp sessizliğe gömülüyor. Odaanın eşyaları bir bir kaldırılıyor. Artık edebiyat kulübü yok, artık o sonu gelmeyen düşünceler yok, artık aşk denen şey yok...

Bazen insan sadece sever, takılı kalır geçmişe ve zamanla ağır gelir düşünceleri insana. Belki de bu düzenin artık değişmesi, bazı şeylerin sona ermesi gerekiyor. Mesela onsuz bir hayatın yaşanmamış sayılması gibi...

MUCİZE

WONDER

Sokağa tek başımıza çıkmaya başladığımızdan beri karşılaştığımız onlarca belki yüzlerce insandan, kaçının hikâyesini biliyoruz, kaçının hangi yollardan geçtiğini merak ediyoruz? Kaçını bize yeni bakış açısı kazandırmasına izin verecek kadar hayatımıza alıyoruz? Hayatımıza aldıklarımızı belli bir kalıba göre mi değerlendiriyoruz yoksa her insanı biricik olduğu için mi seviyoruz? Bu soruların cevabı hepimiz için farklıdır. Olması gereken insanları olduğu gibi kabul etmektir ama bu pek de mümkün değil, değil mi?

Filmimizin hikâyesi bir gen hastalığından dolayı yüzünde şekil bozukluğu olan Auggie'nin doğumuyla başlar. Auggie; zeki, duyarlı, eğlenceli, uzay meraklısı, fen dersini çok seven, ailesinin gözbebeği on yaşında bir çocuktur. Annesi, babası ve ablasıyla yaşar. Hastalığı yüzünden defalarca ameliyat geçirir.

Görünüşünden dolayı kimse Auggie ile arkadaş olmak istemez. Dördüncü sınıf bitene kadar evde eğitim alır ama bu ona artık yetmemeye başlayınca biraz da annesinin zoruyla beşinci sınıfta okula başlar. Okulunun ilk günleri zor geçer, okuldan mutsuz döner. Rahatsız edici bakışlara maruz kaldığı için özellikle okulun bahçesinden geçmeyi hiç sevmez. Herkes ona bakarken annesinin söylediği o sihirli cümle aklına gelir: "Şu an bulunduğun yerde olmak istemiyorsan kendini olmak istediğin yerde hayal et." Auggie o anda kendini uzay kıyafetleri içinde hayal eder. Ne zaman ki fen dersinde kendini göstermeye başlar o zaman arkadaş edinir, özgüveni yükselir ve kendini okula ait hisseder. Bu aidiyet hem onun hem de etrafındaki insanların ruhunu onarır. Auggie, birkaç kötü kalpli insana iyi insan olmanın kapısını açan anahtar olur.

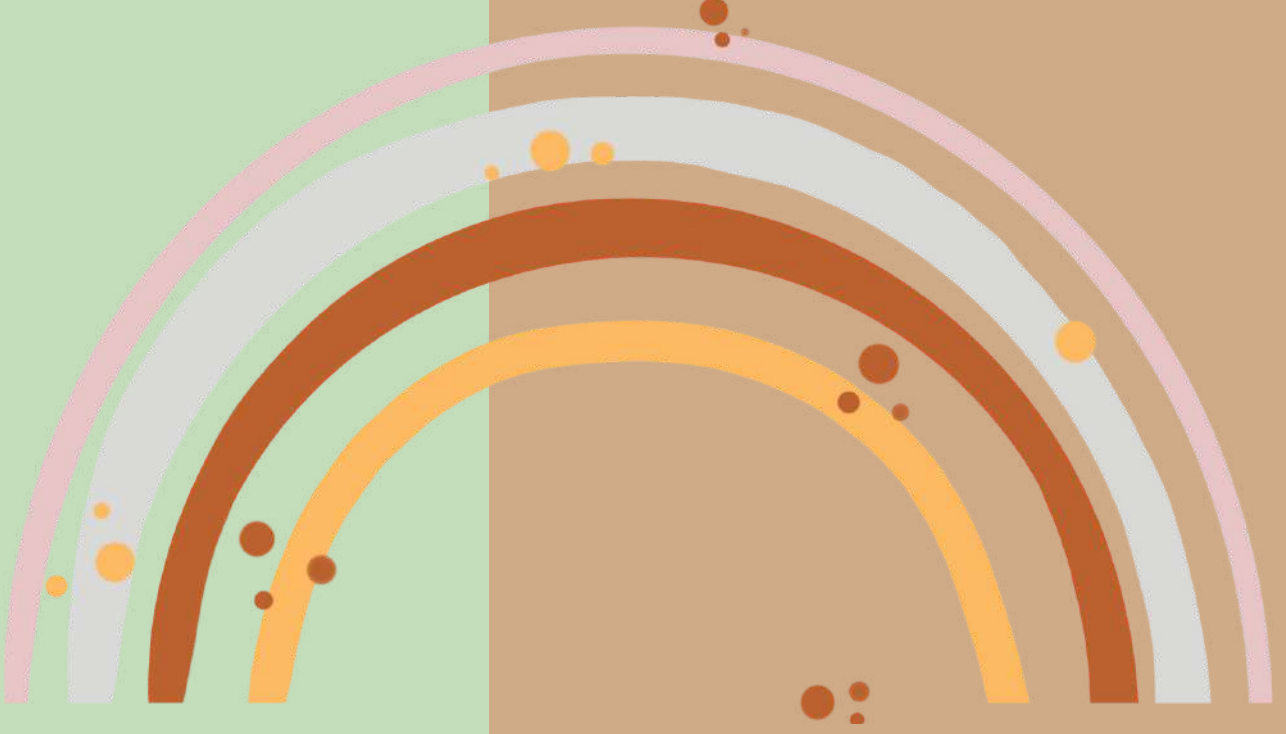
Auggie'nin hikâyesi, etrafındaki insanların bakış açısından da anlatılır. Ablası Via'ya göre Auggie anne babasının tek odak noktasıdır. Anne baba tüm ilgisini Auggie'ye verdiği için Via, bir köşede sessiz sedasız büyür. Via'nın arkadaşı Miranda mutsuz bir ailenin çocuğudur. Miranda, Via'nın hayatına özenir. Via gibi bir anne, baba, kardeşe sahip olmayı ister. Auggie'nin annesi Isabel, Auggie doğduktan sonra tüm hayatını ona adamıştır. Yazdığı tezi yarım bırakmış, hayallerini askıya almıştır. Baba Nate Auggie'ye karşı daha korumacıdır.

Auggie diğer insanlardan farklı görünmeyi kendisi mi seçmiştir, hayır. Her insan kusursuz mudur, hayır. Dış görünüş insanların kalbi hakkında kesin hükümler vermemizi sağlar mı, hayır. Bu soruların cevabına herkes hayır der fakat Auggie'yi dışlayan yine bu soruları hayır diye cevaplayan insanlardır. Filmde yaşananlar günlük hayatımızda karşılaştığımız olayların bir yansıması. İnsanlara kilosundan, boyundan, konuşma bozukluğundan, hastalığından dolayı psikolojik şiddet uygulayan kötü kalpli insanların içinde yaşıyoruz. Bu insanların açtığı yaralar yıllarca kapanmıyor ve ciddi travmalara yol açabiliyor. Auggie maruz kaldığı bu psikolojik şiddeti püskürtebildi ve arkadaşlarına kendini olduğu gibi kabul ettirdi. Çünkü Auggie'nin kalbi sevgiyle yoğrulmuştu ve o sevgiyi onun kalbine bakanlar hissedebilirdi.

Mucize, ailece izlenebilecek sıcak bir film. Biraz da duygusal, izlemeden önce peçeteleri hazırlamayı unutmayın. Auggie'yi evinize misafir etmekten pişman olmayacaksınız ve onun sayesinde hayata daha farklı bakacaksınız. Onun son tavsiyesine kulak verelim, belki bu tavsiye içimizde bazı kırıklıkları onarmaya yardımcı olur: "Haklı olmak ile nazik olmak arasında seçim yapmanız gerektiğinde nazik olmayı seçin."

Ayşe TURHAN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Sen Sevgilim

Seni düşünmek sevgilim
Toprağa ekilecek tohum
Fidana gereken yağmur
Bana iyi gelen sen

Seni görmek sevgilim
Dokunmaya kıyamadığım çiçek
Bakmaya doyamadığım eşsiz güzellik
Kokusunda kaldığım ilkbahar

Seni sevmek sevgilim
Yağan karın çöken damı
Akan selin yeşil ırmağı
Saran sarmaşığın yosunlu ağacı

Seni özlemek sevgilim
Kanatlı kalbinin kırılması
Akan gözyaşımın
Kanayan yarama düşmesi...

Asu Dilara UYSAL 11/B

Umut Getiren Yıldız

Kendimle baş başa kaldığımda
Kaçabileceğim yerler yarattım kendimde.
Hayallerimin, umutlarımın yeşerdiği yerler
Ve o yüzden

Oturuyorum kumsalda yalnız başıma.
Bir yıldızın daha kaymasını bekliyorum umutlarımla
Ve o yıldız, umutlarımı gerçekleştirecek olsa
İşte o zaman gülümserim ben hayata.

Deniz YAZICI 11/B

HAYAL

Dışarıda geceden beri sağanak yağmur yağıyor, çadırın yüzeyinde küçük yağmur gölleri oluşuyordu. Annesi, Medina'yı okula gitmesi için uyandırdı. Medina uyanmış ancak yataktan çıkmamıştı. Yatakta, çadırın ortasındaki sobada yanan birkaç odunun çıkardığı çıtırtıları dinliyordu. Artık yataktan çıkması gerekiyordu çünkü zaman daralmıştı. Yattığı yerden yavaşça doğrulup durumu iyi olan insanların gönderdiği ve içinde birkaç parça kıyafetin bulunduğu derme çatma dolaba yöneldi, çok fazla seçeneği yoktu bulduğu ilk kıyafeti giyindi. Bir parça ekmek ve birkaç zeytin yedikten sonra çadırdan çıktı. Her gün okula gitmeden Zeynep ve Zehra'nın çadırına uğrar, onlarla beraber giderdi okula. Zehra 12, Zeynep 9 yaşlarındaydı. Bugün de öyle yaptı. Zehra biraz rahatsızdı. Son günlerde hava soğuktu ve çadır, insanları soğuktan koruyamıyordu. Bu yüzden Zehra üşütmüştü. Zeynep'le birlikte okul yoluna koyuldular. Okul çok uzakta değildi. Kampın sonunda sayılırdı. Kamp kalabalıktı ve burada birçok arkadaşı vardı. Burada brandadan yapılmış çadırlarda kalıyorlardı. Bu çadırlar tek gözdü. Mutfak, yatak, soba her şey iç içeydi. Temel ihtiyaçlarını hiç denecek kadar az karşılayabiliyorlardı.

Buradaki aileler birbirlerine sürekli yardım ediyorlardı. Herkes savaştan kaçmış, parasız ve fakirdi ancak birinin eksigi kimde varsa o, o eksigi tamamlıyordu. savaştan dolayı artık memleketlerinde yaşayamıyorlardı. Memleketlerindeyken her gün bomba sesleriyle uyanıyor, korkuyla akşamı ediyorlardı. Yaralıların hatta ölülerin, ardı arkası kesilmiyordu. Ülke gün geçtikçe boşalıyordu. Kaçmak zorundaydılar. Düşmana karşı ülkelerini savunabilecek güçleri yoktu. Bu yüzden bütün aileler sınır ülkelerdeki mülteci kamplarına kaçıyorlardı. Medina ve ailesi Hatay sınırına yerleşmişlerdi. Ailede büyük varsa çalışıyor yoksa oradan buradan gelen yardımlarla geçiniyorlardı. Medina'nın babası memleketlerinde kalmıştı. Yaklaşık dört ay olmuştu ve hâlâ babasından bir haber yoktu. Her gece içten içe ağlasa da bir gün babasının çıkıp geleceğine inanıyordu Medina. Annesi elinden geldiğince bağda, bahçede çalışmaya ve ailesinin geçimini sağlamaya çalışıyordu.

Kadın olduğu için iş bulup çalışması daha zordu. Tarlalarda nadiren iş bulabiliyor ancak bu işler yaz aylarında oluyordu. Kışın ekim yapılmadığı için işsiz kalıyordu.

Medina ile Zeynep okul çıkışı oynaya oynaya eve doğru yola koyuldular. Gülerek, konuşarak, koşarak gidiyorlardı. Yaşlarından ötürü durumun henüz tam olarak farkında değillerdi ancak bazı şeyleri anlıyor, genel olarak durumu biliyorlardı.

Medina eve gittiğinde hava kararmadan hemen ödevlerini yapıyordu çünkü hem kampta elektrik yoktu hem de kardeşleri dışarıda oynarken daha rahat ödev yapma imkânını buluyordu. Ödevlerini bitirdikten sonra Zehralara gitti. Zehra sabahkinden daha kötü görünüyordu. Kampta hastane yoktu. Zaten olsa da ilaç alacak paraları yoktu. Eldeki malzemelerle kendilerince tedavi uyguluyorlardı. Bu tedaviler çoğu zaman pek faydalı olmuyor hatta ölümler oluyordu.

Hava kararmıştı. Medina Zehralardan kalkıp evine doğru yola koyuldu. İnceden yağmur yağmaya başlamıştı. Üstünde incecik bir kazak vardı. Üşüyordu. Kalın hiçbir giysisi yoktu. Eve doğru koşmaya başladı ve eve girer girmez cılız yanan sobanın yanına oturdu. Kardeşleri uyumuştı. Annesi gaz lambasının altında örgü örüyordu. Sobanın arkasındaki mindere kıvrıldı. Babasını, savaş yerindeki tek katlı ve bahçeli evini, bahçede oynadığı oyunları, oradaki arkadaşlarını, okulunu her şeyi özlemişti. Tekrar evine dönmek istiyordu. Okuluna devam etmek, doktor olmak istiyordu. Doktor olup yardıma muhtaç olan insanlara yardım edecek, onları ücretsiz tedavi edecekti. Sonra babasını bulacaktı. Onu çok özlemişti. Çok seviyordu babasını. Ona bir şey olma ihtimalini düşünmüyordu bile. Muhakkak yaraları olurdu. Onları iyileştirecekti. Annesinin yüzünü hep güldürecek, kardeşlerine bir sürü kıyafet ve oyuncak alacaktı. Ailesine karşı sevgisi sonsuzdu. Onların mutluluğu için her zaman, elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Bu hayallerinin içinde en büyüğü tekrar vatanına, evine dönmekti. Vatan sevgisi ona, babasından kalmıştı. Babası, sırf vatani için onlarla gelmemişti. Bir gün vatanına döneceğine, ona kavuşacağına inanıyordu. Ancak vatanındaki savaş bitmeden bu mümkün değildi, Medina her şeye rağmen bu savaşın bir gün biteceğine ve ülkesine kavuşacağına inanıyordu. Medina; cılız yanan sobanın çıtırtısı eşliğinde, gelecek güzel günleri hayal ederken uyuyakaldı.

Esra ATABAY 11/B

KÖYLÜNÜN PİŞMANLIĞI

Van'ın Kalecik köyünde Âdem adında uzun boylu, sıska, esmer ve aynı zamanda uysal bir yapıya sahip biri yaşırdı. Akli biraz noksandı. Köyde herkes onunla dalga geçer, okul çağındaki küçük zibidiler onun peşinden koşardı. "Gelsene buraya akılsız Âdem." diye bağırıp hunharca gülerlerdi. Âdem de bu duruma üzülmeyiz bilakis onlara bakıp gülümserdi. Belki de çocukların mutlu olup gülmesi ona bu sözleri unuttururdu. Köydeki birkaç kişi hariç onu herkes dışlar; evlerinin, dükkânlarının önüne oturmasına bile izin vermezlerdi. Annesiyle yaşayan Âdem'in babası, iki yıl önce rahmetli olmuştu. Annesi ve kendi babasından kalan bir miktar maaşla geçimlerini sağlamaktaydılar. Âdem'in annesi; 65-70 yaşlarında, kısa boylu ve muhtemelen ayağındaki bir sakatlıktan dolayı tökezleyerek yürüyen, yüzünde bolca kırışıklık olan, mavi gözlü, sevimli bir kadıncağızdı. Âdem annesine çok bağlıydı. Babasının kaybından sonra annesine daha sıkı sıkıya bağlanmış ve varı yoğu o olmuştu. Âdem'in konuşmasında da bir sorun vardı, o kekemeydi. Onu anlayan tek kişi de annesiydi. Köydekiler onunla dalga geçer, söylediklerini tekrar ederek onu küçümserlerdi. Âdem onlara çıkışmaz ama yüzünden hüznün ve keder okunurdu.

Aslına bakarsanız köydeki çoğu insandan daha zekiymiş. Âdem çocukları çok sever, her okul çıkışında bahçede minikleri bekler ve onlar koşunca koşturur, onlara gülümserdi. Aynı zamanda Âdem; sokak hayvanlarına yardım eder, onları besler, arada sırada da onlarla dertleşirdi.

Bir gün Âdem yine okulun yolunu tutmuşken sokak arasında bir bağırışma duydu. Koşar adımlarla fakat temkinli bir şekilde sesin geldiği yere yöneldi. Âdem önce olup bitenleri anlamaya çalıştı. Yorulmuş olmalı ki bir süre dinlendi.

Gördükleri karşısında “deli”ye döndü. Birkaç adam bir çocuğu sıkıştırmış dövüyorlardı. Âdem biraz dikkatli bakınca, dayak yiyen çocuğun okul çıkışı peşinden koşan çocuklardan biri olduğunu anladı. Âdem çok sinirlenmişti. Bir volkan gibi patlamaya hazır vaziyette, ellerini sıkarak ve homurdanarak adamların üzerine yürümeye başladı fakat adamlar onu görmüyordu.

Çocuk, Âdem’i fark etmiş olmalı ki Âdem’e doğru baktı ve “deli!” diye bağırdı. Deli diye bağırdı ama bu bağırış diğerlerinden farklıydı. Acı ve biraz da masumluk doluydu. Adamlar Âdem’i fark ettiklerinde onunla dalga geçmeye başladılar ve Âdem’in üzerine doğru yürüdüler. Çocuk da fırsattan istifade aradan sıyrılıp kaçtı. Az önce küçük bir çocuğu sıkıştıran adamlar, bu sefer Âdem’in üzerine yürüyüp Âdem’i dövmeye başladılar. Biri yakasından tuttuğu gibi onu yere attı. Âdem yerden kalkmaya çalışsa da adamlar ona izin vermedi ve onu tekmelemeye başladılar. Âdem’in ağzı burnu kan içinde kalmıştı. Kendini savunamayan Âdem sadece eliyle kafasını korumaya çalıştı. Birden bir ses duyuldu. Bu çok tanıdık bir sestiydi, diyordu ki “Gelsene buraya akılsız Âdem.” Aradan sıyrılıp kaçan çocuk birilerine haber vermiş olmalıydı. Başta çocuklar, arkasından da köy heyeti gelmişti. Adamlar, onları görünce kaçtılar.

Âdem yerde yarı baygın şekilde yatıyor, bir yandan da çocuklara gülmeye çalışıyordu. Köylülerden birkaçı gidip Âdem’i yerden kaldırdılar ve o sırada köylülerden biri öne çıkarak Âdem’in ayaklarına kapandı. Âdem bu durum karşısında utandı, ayaklarını çekti. “Beni bağışla.” diyordu. “Sana yaptıklarımız için bizi affet. Biz senin aklınla dalga geçerken sen bizim çocuklarımızı korudun ve kendini öne attın! Akılsızlık ettik, bizi affet!..” Âdem bu durum karşısında iyice mahcup hissetti kendini. Aynı zamanda kendini ilk defa bu kadar değerli hissediyordu. Artık köylüler ona çok yakındı ve Âdem ilk defa yalnız değildi...

ASTROLOJİ ÇILGINLIĞI

Sizce de insanları; astroloji, burç, yükselen merakı sarmadı mı son günlerde? Okurlarım, emin olun bir virüs gibi “Doğduğunuz gün, bütün kaderinizi belirler.” algısını dikteleyen bir örgüt var sanki karşımızda. Şimdi bu dikteci örgütün içine sızarak sizleri bu örgütün çıkmaz sokaklarında gezintiye çıkarmak istiyorum. Bunu yapmanın en kestirme yolu da elbette onlardanmışız gibi görünmek. Yani bugünkü burç yorumunuz benden.

Koç: İçinizden geçenleri saklamak yerine ortaya çıkarmanız gereken konuları gündeme taşımalısınız, korkmayın ve adım atın. **Boğa:** Önünüze bir imkân çıktığında bunu değerlendirmenin size neler kaybettireceğini değil, kazandıracağını hesaba katarak hareket edin. **İkizler:** Bazı konularda özellikle insanlar hakkında yanıldığınızı fark edebilirsiniz. **Yengeç:** Dikkatli olmak ve yaptığının bilincine varmak pek çok tecrübe kazanmanızı sağlayabilir. **Aslan:** Baskı hissettiğiniz bazı konularla yüzleşmeniz ve bir savunma mekanizması kurmanız gerekebilir. **Başak:** İşinizle ilgili konulara çok fazla anlam yüklememek, yükünüzü hafifletebilir. **Terazi:** Dalgınlıkların getireceği küçük ev kazalarına karşı dikkatli olmalısınız. **Akrep:** Ne yaşadığınızı bilmek isteyebilir, kendinizi ve sınırlarınızı zorlayabilirsiniz, bazen serbest kalmak, akışa teslim olmak tüm sorularınıza yanıt verebilir. **Yay:** Yönünüzü kaybetmiş hissedebilirsiniz, yer değişimi yapmak gibi durumları gündeme getirebilirsiniz. **Oğlak:** Hayatta her şeyin maddiyat olmadığını bilmelisiniz. **Kova:** Zamanınızı faydalı işler için kullanmalısınız, yardım faaliyetlerine katılabilirsiniz. **Balık:** Sizi yanıltan ve hayal kırıklığına uğratan insanlara ”Dur” diyebilirsiniz. Bu cesareti göstermek yaşayacağınız muhtemel hayal kırıklıklarının önüne geçebilir.

Tahmin ediyorum ki hemen kendi burcunuzu aradı gözleriniz. Gerçek olup olmadığını bilmediğiniz tavsiye ve yorumlara uyarak hayatınıza yön vermek ve geleceğinizi planlamak akıl işi mi sorarım sizlere? Bu batağa düşüp yanlışlıkla kalp kırmayınız ya da hayatınızdan değerli birini bu yorumlara bakarak çıkarmayınız. Dahası değerli zamanınızı bu yorumlara bakarak heba etmeyiniz. Hem ne demiş şair: “Hayat kısa, kuşlar uçuyor”. Hayatınıza, akıl ve vicdan pusulanızın yön verdiği sağlıklı günler dilerim.

Yaren İrem Dinç 11/A

BEKLENEN GEMİ

Bitmez bir yoldayım,
Sol yakamda resmin var
Hüzün dağının zirvesindeyim
Mezarının başında.

Lisenin son cuması
Son kez gördüm seni orada
Eskisi gibi değilim artık
Yaşıyorum her şeyi dipsomania

Ben yine başa döndüm
Gecenin son ışığında
Bilmem, neden hep sana düştüm
Gördüğüm her rüyada

Çok çabalasam da olmadı
Yelkenimiz suya yenik düştü
Limanımdan ne gemiler geçti
Bir tek senin gemin gelmedi.

Alihan TÜRÜT 11-C

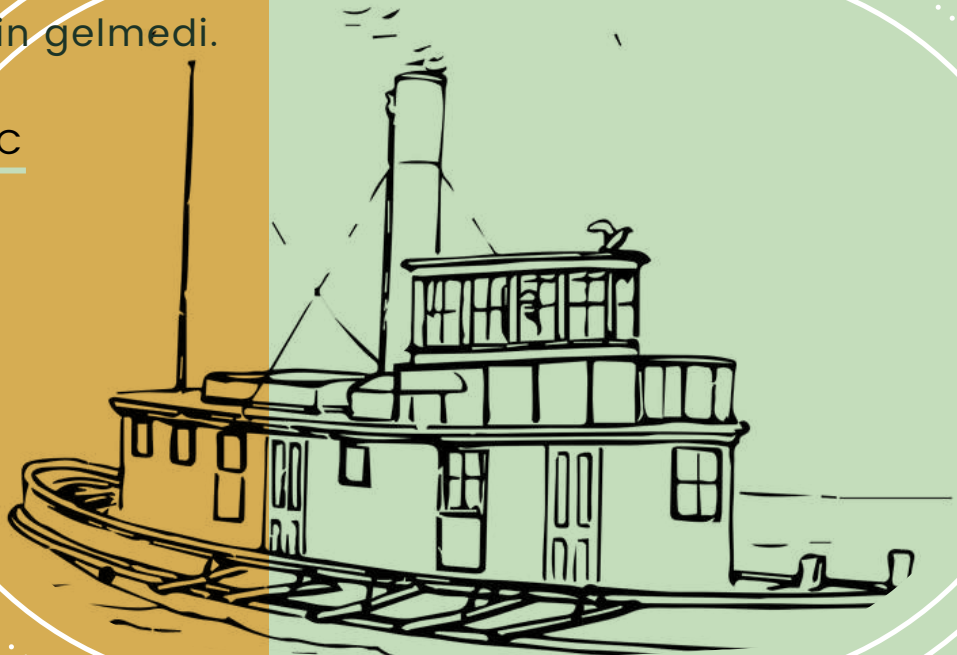
SIZI

Gözlerin günümü aydınlatan en parlak ışık
Sesin duyduğum en güzel şarkı
Gittiğinden beri mevsimler bana kış
Ah güzel sevgilim yokluğun sızı

Ruhumu besleyen tatlı gülüşlerin
Buz tutmuş gönlümü ısıtır
Şimdi gönlüm buz, gülüşlerim tatsız
Ah güzel sevgilim yokluğun sızı

Aklımda kalan son hatıralar
Geçip giden o güzel günler
Hâlimden yalnız uyuyanlar anlar
Ah güzel sevgilim yokluğun sızı

Sümeyye BALTACI 11/B

GÖNÜL BAĞI

TOHURLARI, GÖNÜLDEN GÖNÜLE YOL OLAN TOPRAKLAR...

Dostlukların çıkarsız, sevdaların ömürlük, iyiliğin kartopu misali dönüp dönüp dağ olduğu, kuvvetin birlikten doğduğu, tohumları gönülden gönüle yol olan topraklar...

Bir yanda yılkı atlarının ahenkli nal seslerine bağı, yanık türkülerin eşlik ettiği uçsuz bucaksız bozkır, bir yanda her bir zerresiyle insanın yüreğini ısıtan masmavi gökyüzü... İnsanı insana bildiren, insanı istikamete/kendine döndüren, "ben"lik ateşini söndüren "biz"in diyarı...

Halk mizahımızın öncüsü Nasreddin Hoca, tasavvuf şiirimizin gönül eri Yunus Emre ve insanlık üzerinde geniş tesirlere malik Aziz Mahmut Hüdayi gibi önemli şahsiyetlere ev sahipliği yapan kadim şehir:

SİVRİHİSAR...

Adını, etrafını çevreleyen yüksek ve sivri kayalıklarından aldığı varsayılan Sivrihisar, Eskişehir'in en büyük ilçesi... Sivrihisar'ın büyüklüğü elbette sadece yüzölçümünden değil, sahip olduğu değerlerden de kaynaklanıyor zira ülkemizin en önemli eserlerinden biri olan "Ulu Cami" Sivrihisar'ın merkezinde bulunuyor. Yaklaşık 8 asırlık Ulu Cami Selçuklulardan günümüze ulaşan, Anadolu'nun en büyük ahşap sütunlu camilerinden... Yüzyıllara meydan okuyan ve ziyaretçileri kendine hayran bırakan Ulu Cami mutlaka ziyaret edilmeli, ismiyle müsemma bu eşsiz eserin manevi hatırası eşliğinde tefekküre dalınmalı...

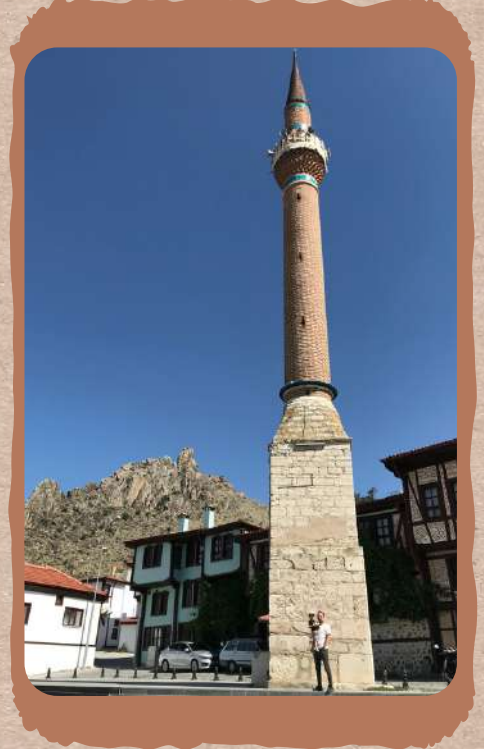

Sivrihisar'da gezilip görülmesi elzem bir diğer önemli yapı da "Zaimağa Konağı." Kurtuluş Savaşı sırasında, Bakanlar Kurulunun Ankara dışında ilk kez toplanıp önemli kararlar aldığı "Zaimağa Konağı"nın bu yönüyle tarihe tanıklık etme noktasında önemli bir durak olacağı kanaatindeyim.

Tarihî Sivrihisar evleriyle çevrelenmiş buram buram tarih kokan tertemiz sokaklarda yapılan masalsı bir yürüyüşün ardından sevdaların, yarım kalmışlıkların, gözle görünmez yaraların şahidi olduğu her hâlden belli olan, insanı gölgesiyle demlendiren, bağrında nice sırlar taşıdığı dilden dile dolaşan, eserlere ilham kaynağı olan kadim bir dağ, dağın hemen karşısında ise seyir terası ve saat kulesi karşılıyor ziyaretçileri. Sivrihisar'ın gezilip görülmezse mutlaka bir şeylerin eksik kalacağını düşündüğüm yerleri bunlarla sınırlı değil elbette. "Camisiz minaresi, tarihî evleri, tarihî Ermeni kilisesi, Nasreddin Hoca Anıt Mezarı, Alemşah Kümbeti, Pessinus Antik Kenti, Aziz Mahmut Hüdayi Camii, Türkiye'nin ilk açık hava heykel müzesi ve uygulamalı kilim müzesi" ile Sivrihisar tam bir kültür hazinesi...

Unutulmaya yüz tutmuş değerleri yaşatma gayretindeki hoşgörülü sakinleri ve hoşsohbet esnafları ile pek çok hoşluğu bünyesinde barındıran, insana özünü hatırlatan, insanın gözünü, gönlünü bittabi midesini mutmain eden bu güzel ilçenin tescilli muska baklavasını ve dövme sucuğunu da tatmadan kürkçü dükkânınıza dönmeyin.

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

BULAMIYORUM

Şiirlerde arıyorum seni
Kıtalarda mısralarda
Baktığım her kelimede arıyorum
Bulamıyorum

Tablolarda arıyorum seni
Her yorumda her renkte
Her çizgide arıyorum
Bulamıyorum

Her anımda arıyorum seni
Gözlerini andıran gökyüzünde
Gökyüzünde buluyorum sonra
Gözlerinin maviliğini

Sude Keleş 11/C

Çizim: Sümeyye AYDIN 10B

SAYE

İnsan, doğumundan itibaren hep bir şeylerin sayesinde hayata tutunur. Belli bir yaşa kadar annesinin, babasının; bir zaman sonra ise öğretmenin "saye"sinde ayakta durur, var olur. İnsan için hayattaki sayeler asla bitmez ve bu sayeler olmazsa insan oradan oraya savrulur durur. Sahi, nedir bu saye?

Saye; gölgedir, destektir. Kimisi "İnsan insanın kurdudur." dese de esasında "İnsan insanın yurdudur." Bundan ötürüdür ki "İnsan, insanın gölgesinde yetişir." Nasıl ki bir tohum; güneş, yağmur ve toprak sayesinde yetişiyorsa insan için de durum böyledir. Elinden tutan, ona akıl veren, onu iyiye yönlendiren, kendisini bulmasını sağlayan bir "saye"si olmalı insanın. Tıpkı toprağa yeni düşmüş tohum misali, insanı da özenle yetiştirmek gerekir. Ancak bu şekilde rüzgârlara ve dalgalara direnip, yitip gitmeden var olabilir insan. Varlığını, yaşamı boyunca yetiştirdiği gölgeden aldığı öze borçludur. Her insanın yaşamında muhakkak dinlendiği ve demlendiği gölgeler vardır. Ancak bazı insanları yetiştiren gölgeler o kadar etkilidir ki sadece bu gölge sayesinde yetişmekle kalmaz, yetiştirmeye de başlar. Örneğin Einstein, Einstein olarak dünyaya gelmemiştir. Onu Einstein yapan Max Planck'tır.

Einstein, üzerindeki bu gölge sayesinde "Genel Görelilik Teorisi"ni yazıp bütün insanlığa gölge olmuştur. Bunun bizdeki örneği de Ahmet Hamdi Tanpınar ve onun hocası Yahya Kemal'dir. Ahmet Hamdi'nin bugün elimizde bulunan eşsiz eserlerinin oluşmasına, Yahya Kemal'in gölgesi vesile olmuştur. İnsanlık tarihinde bu örnekler oldukça çoktur ve insanlık var olduğu müddetçe bu örnekler çoğalacaktır. Bu durum böyle devam ettiği sürece, bir gölgede yetişen her birey gün gelecek kendi gölgesini oluşturacak ve kendi gölgesinde bireyler yetiştirmeye başlayacaktır. Bu döngünün en güzide örneği öğretmenlerdir. Bir öğretmen, hayatı boyunca yüzlerce cana gölge olur. Onları özenle eker ve sular. Gölgesinde özenle yetiştirdiği bu canlar, bir gün kendi gölgelerine de sahip olurlar. Artık onların da gölgelerinde yetiştirmeleri gereken fidanları olacaktır. Bir can, kendinden bir parça katarak yüzlerce canın oluşmasına bu şekilde yardımcı olur. Bundan dolayıdır ki "İnsan, insanın gölgesinde yetişir." ifadesi en çok öğretmene yakışır. Bir tohum, bin çiçeğin yetişmesine vesile olur. Tam da bu noktada bir atasözümüz fısıldar insanlığa:

"Bir ağacın gölgesinde bir sürü yatar..."

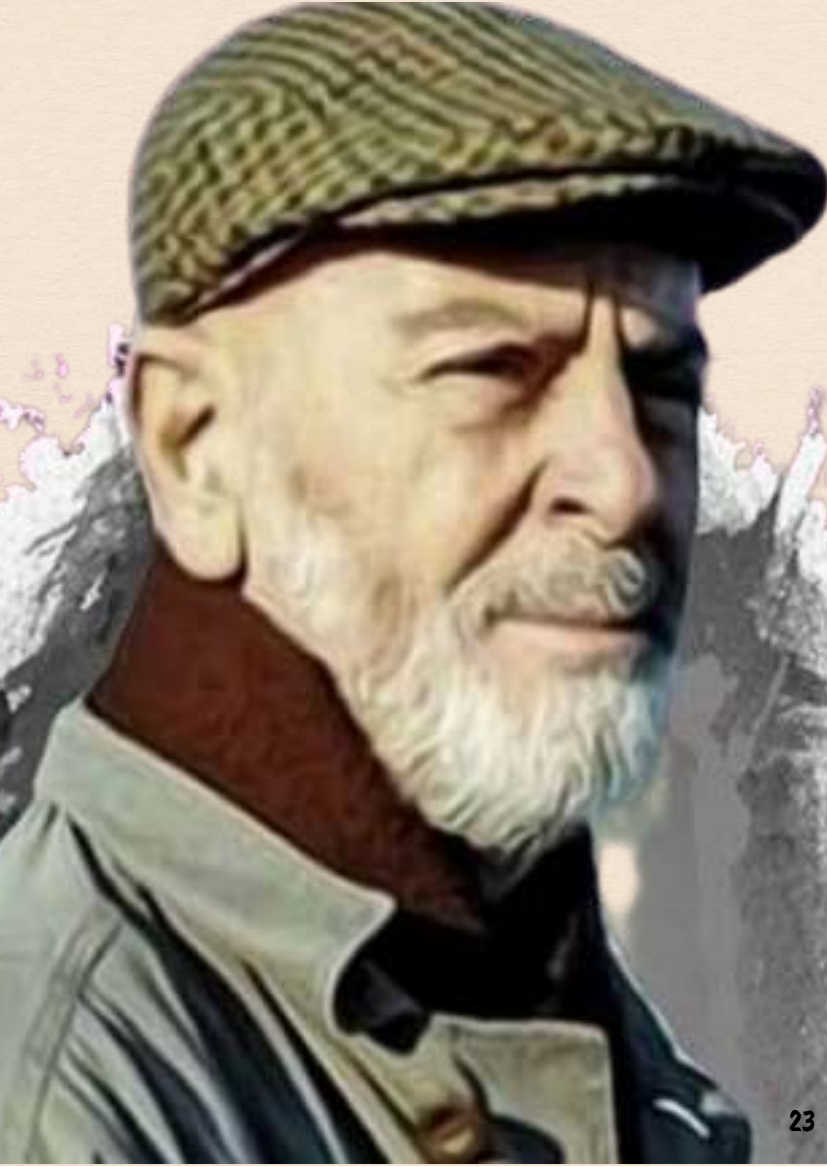
MUSTAFA HİKÂYESLERİNDE KUTLU

Sözlükler “ümit etmekten doğan güven duygusu” olarak tanımlasa da Cem Karaca şarkısında “fakirin ekmeği” diye anlatsa da hayata bakış açınıza göre anlamını kazanan, bazen de yaşamanızı sağlayan tek şey... Tepende bir gökyüzünün olduğunu hatırlamaktır umut. İnsanın içini ısıtan, insana yaşama isteği veren duygudur... Umutsuz dünyada ne aşk kalır ne hayal ne de çabalayan bir insan...

“Umut kalbimizde bir kuştur, sürekli öter. Bir de her şeye rağmen inandığı gibi yaşamak, inandığı gibi iş yapmak. Bu önemli işte. Bu direniş önemli.”

Mustafa Kutlu, açıkça ifade etmese de Kutlu’nun eserlerinde her objenin, hayalin ve emeğin ardında bir umudun saklandığını görebiliriz. Her bulutun içinde toprağa can vermek için uygun anı bekleyen bir su damlasının olması gibi... Örneğin “İyiler Ölmez”de Civan adlı karakterin bir iddia sonucu dükkânın önüne atılan sigaraları çıplak ayağıyla ezip söndürmesi “Belki bir gün sigara izmaritlerini yere atmayı bırakırlar.” diye umut etmesindendir. “Belki” Türkçede umudu içeren en güzel kelimelerden biridir çünkü.

Umut, bir insanın olmazsa olmazıdır. Küçük bir umuttan büyük bir aşkın doğduğu “Rüzgârlı Pazar”da olduğu gibi. “Rüzgârlı Pazar” onlarca işportacının satışı yaptığı bir üst geçidin adıdır ve bir okuyucuya göre “bir umut adacığdır”. Duran’ın babası, köyde geçinebilme umudunu kestiği için büyük bir şehre taşınmıştır.

"UMUT"

Duran, ileride güzel bir hayat kurma umuduyla hem okuluna devam etmekte hem de eve üç kuruş da olsa yardım edebilmek için mendil satmaktadır. Büyük adam olup ailesini rahat ettirme umudu vardır ama o hikâyede bize umudun ne olduğunu tam anlamıyla gösteren Nimet ve Cesur ikilisidir. İkisi de engellidir, ikisi de yoksuldur, ikisi de tecrübesizdir. Bununla beraber konu komşunun da yardımı ve mutlu bir gelecek umuduyla bütün zorlukların üstesinden gelerek güzel bir yuva kurmuşlardır. Para içinde yüzenlerin sahip olamadığı mutluluğa iki yoksul ve engelli genç fazlasıyla sahiptirler.

Peki ya umut olmazsa ne olur? "İyiler Ölmez" adlı eserdeki "Doktor Atalay" gibi önümüze çıkan fırsatları kaçırmaz veya alışkanlıklarımızdan vazgeçeriz. Bir umut; yalnızca hayal değil, feryat da olabilir, bir çıkış yolu da... İnsanlar belki bir umut beni duyarlar, belki beni haklı bulurlar, belki bütün bu karmaşayı, koşuşturmayı, ruhsuz gökdelenleri, korna seslerini, egzoz kokusu dolu caddeleri bırakır da eski alışkanlıklarına dönerler diye umutla feryat eder Mustafa Kutlu.

Peki ya yoksulun umudu?.. Mustafa Kutlu'nun eserlerinde umut dünyadaki herkes için geçerlidir. Yoksul, bu ay iş bulabilsem veya geceyi geçirecek bir yer bulabilsem diye umut eder. Yahut "İyiler Ölmez" hikâyesindeki gibi bir yuva kurmak umulur. "Bu Böyledir"de ise bir çocuğun büyük dünyasındaki gibidir hayat. Lunaparka gitmek onun için evden, arabadan, fabrikalardan daha büyük bir hayaldir. Hayatı boyunca neredeyse hiç hayal kurmamış, hiç heyecanlanmamış bir adam olan Tahir Sami Bey bile birbirinin fotokopisi olan yüzlerce günden sonra köy kütüphanesi kurmak umuduyla hiç huyu olmadığı hâlde gayrete geliyor.

Seven sevmeyi bıraktığında, bekleyen beklemekten vazgeçtiğinde umut da suyu kesilmiş mahzun bir çiçek edasıyla oracıkta söner ve ölür.

Asya DEMİRCİ 10/C

Küçük Pilot

Saat 08.30 du. İşe gitmek üzere yola koyuldum. Yol boyunca, okula yetişmeye çalışan çocukların küçük ama hızlı adımlarına eşlik ettim. Etrafı küçük tamir atölyeleriyle çevrili dar bir sokaktan geçerken üzerinde tamirci kıyafeti, elinde İngiliz anahtarı, üstü başı toz içinde, okula giden çocuklara hüzünle bakan zümrüt yeşili bir çift göz dikkatimi çekti. O kadar içten bakıyordu ki kendimi tutamayıp yanına gittim.

“Birine mi bakmıştın abi?”

“Ustana bakmıştım...”

“Haa, ustam daha gelmedi, istersen bir çay ikram edeyim.” dedi çok içten bir tavırla.

“Olur, içeriz bir çayını.” diyerek tamir atölyesine girdim ve iskemleye oturdum. Çayımı beklerken hemen önümde duran arabanın altından bir çocuk çıkıverdi.

“İso şuradan bi kerpeten verebilcen mi?”

“Mehmet bırak kerpeteni kalk, iki çay getir bize.”

“İso bu araba öğlene kadar bitmezse usta da beni çay yapar.”

“Ne dediysem onu yap Mehmet, ustamızın misafiri var.” diyerek Mehmet’in bana bakmasını sağladı. Çocuk beni gördüğünde bu kadar işin arasında bu adam da nereden çıktı dercesine kafasını iki yana sallayıp çay almaya gitti.

“Merakımı mazur gör abi, siz ustamla nereden tanışıyorsunuz?”

“Mahalleden...” deyiverdim. Kısa bir sessizlikten sonra,

“Yaşın kaç senin?” diye birden sordum ama bu sorumu hiç de garipsememiş olacak ki katıla katıla gülüp

“Kaç gösteriyorum?” dedi.

Tamir atölyelerindeki çıraklar arasında iddialaşmak adettendi.

“Bu iş için fazla küçük görünüyorsun.” dedim. Tekrardan güldü ama bu sefer öyle katıla katıla değil, içli içli gülmüştü. Sanki o gülüşün altında acı bir haykırış yatıyordu.

“On beşime giricem bu sene.”

“Neden okula gitmiyorsun peki?”

“Orası çok uzun bi hikâye be abi, anlatıp canını sıkmak istemem.” dedi demesine de içini dökmeye de ihtiyacı var gibiydi.

Sanki birinin bu soruyu sormasını bekliyormuşçasına, ısrar etmeme gerek kalmadan anlatmaya başladı.

“Babam, ben 8 yaşındayken vefat etti. Annem de babam öldüğünde kardeşime hamileydi. Annem çalışıp ortaokula kadar okuttu beni, sonra çalıştığı yerdeki iş kazası nedeniyle belden aşağı felç kaldı. Ben de okulu bırakıp aileme bakmak için çalışmak zorunda kaldım.”

“Peki ya kardeşin, o ne iş yapar?”

“Evde ben yokken anneme bakıyor. Bu sene okula başlaması gerekiyor aslında, onun için fazladan mesaiye kalıyorum benim yaşadıklarımı yaşamasın diye.”

“Okusaydın ne olmak isterdin?” derin bir iç çektikten sonra:

“Pilot olmak isterdim.”

“Neden?”

“Babam hayattayken beni hep omuzlarında taşır sanki bir kuşmuşum gibi uçururdu beni. Küçüklüğümden beri kuş olup göklerde uçmak, pilot olmak isterim. Ama şimdi ne babam var ne de hayallerimi gerçekleştirecek kadar param... Şimdi kardeşim hayallerine kavuşsun diye çabalıyorum.”

Öylesine dokunaklı konuşmuştu ki yutkunamadım bile. Bu küçük adamın anlattıkları karşısında, yıllarca dert edindiğim şeylerin ne kadar da küçük sorunlar olduğunu fark ettim. Şimdi o 35 yaşında koca bir adam, ben ise 15 yaşında küçük bir çocuktum. Tüm benliğimle bu küçük adamın derdiyle dertlenmek, ona umut olmak isterken uzaktan İso diye gür ve sert bir ses yükseldi. Ustanın geldiğini anlamıştım. İso olduğu yerden bir çırpıda kalkıp işine yönelmiş, ben ise usta beni fark etmeden çoktan çıkmıştım tamirciden...

Sevgili

Seni özlüyorum, her gecenin sabahında.
Seni özlüyorum, gündoğumu ile şafağın buluşmasında.
Seni özlüyorum, gecenin zifiri karanlığında yanan bir sokak lambası gibi o küçük aydınlıkta.
Her gün arıyorum seni bu koca dünyada.

Seni düşünüyorum; her gittiğim yerde, her yediğim yemekte.
Seni bekliyorum, birlikte kaldığımız o evin köşelerinde
Seni istiyorum, saf ve temiz kalbimle.
Seni hissediyorum, hâlâ içimde bir yerde.

Mustafa Can KAZDAL 11/E

MUSTAFA KUTLU

Hikâyelerinde

YOKSULLUK

Yoksulluk, günlük temel ihtiyaçların tamamını veya büyük bir kısmını karşılayacak yeterli gelire sahip olmama durumudur. Özellikle yiyecek, içecek, barınma, giyim-kuşam gibi temel ihtiyaçlara zor erişmek veya asgari refah düzeyinin altında olmak anlamına gelir.

Mustafa Kutlu hikâyelerinde yoksulluk, genellikle köyden kente göç eden insanların yaşadıklarını veya aile bireylerinden birini kaybeden bir çocuğun sırtlandığı yükü anlatır.

Yazarın “Rüzgârlı Pazar” adlı eserinin başkahramanı Duran’ın, babasının yokluğunda annesine ve kardeşlerine bakması ya da “Yokuşa Akan Sular” adlı eserinde Cevher’in daha on yedi yaşındayken ailesini bırakıp koca bir karmaşanın içine girmesine sebep olan şey miydi yoksulluk? Yoksa Recep Efendi’nin bir yaz günü neyi var neyi yoksa toplayıp İstanbul’a göç etmesine sebep olan şey mi? Yoksulluk, sadece maddi olarak asgari refah düzeyinin altında olmak değildir elbette. İnsan aştan veya sağlıktan yana da yoksul olamaz mı?

Örneğin; Mustafa Kutlu’nun “Uzun Hikâye” adlı eserinde Ali, Münire vefat ettiğinde aştan yana yoksul olmamış mıdır veyahut “Rüzgârlı Pazar” kitabında Nimet ve Cesur sağlıkları açısından yoksul değil miydi? Onlara bu yoksulluklarını unutturan bir şey var mıydı? Bazen hayatımızda öyle şeyler olur ki maddi yoksulluğumuzu, manevî birlikteliklerimizle gideririz. Nimet ve Cesur ne kadar sağlıkları açısından yoksul olsalar bile yan yanayken bunu asla hissetmezlerdi. Belki de Mustafa Kutlu’nun bize anlatmak istediği; yoksulluğun sadece parasızlık olmadığı, bazı yoksullukların ise paraya ihtiyaç duyulmadan da giderilebileceği gerçeğidir.

Beni Mustafa Kutlu’nun kitaplarına çeken en büyük etken, yoksulluğun çok yönlü bir biçimde ele alınması oldu. Her ne kadar birçok yazar tarafından irdelenmiş bir konu olsa da yoksulluğu, o kadar geniş bir perspektifle anlatmış ki Kutlu’nun eserlerini büyük bir hazla okudum. Bu noktada sözlerimi bir tavsiyeyle bitirmek isterim. Mustafa Kutlu’nun; yoksulluğu en çarpıcı ve çok yönlü işlediği eseri, isminden de anlaşılacağı üzere “Yoksulluk İçimizde”dir. Keyifli okumalar dilerim.

Sümeyye Baltacı 11/B

OTUZ BEŞ YAŞIMI BİR DE BENDEN DİNLEYİN

Şairin dediği o meşhur yaşta
Azrail'den habersiz ölen biri var
Baharın atlayıp konduğu kışta
Bir mahzun yüreğin diyecekleri var

Çevremi zehirli dikenler sardı
İlim yokuşlarında dizlerim bitti
Saçlarım duruyor ruhum ağardı
Şaire kalsa ömrün yarısı gitti

Çalıştım, didindim, uğraştım fakat
Bir metrecik bile yol alamadım
Başıma çarpınca acı hakikat
Yaşamak bu imiş dedim anladım.

Bu yaşta anladım nankörmüş insan
Bu yaşta anladım her şey boş imiş
Benimle oturup sırdaşım olan
Ağlayanların bile kalbi taş imiş

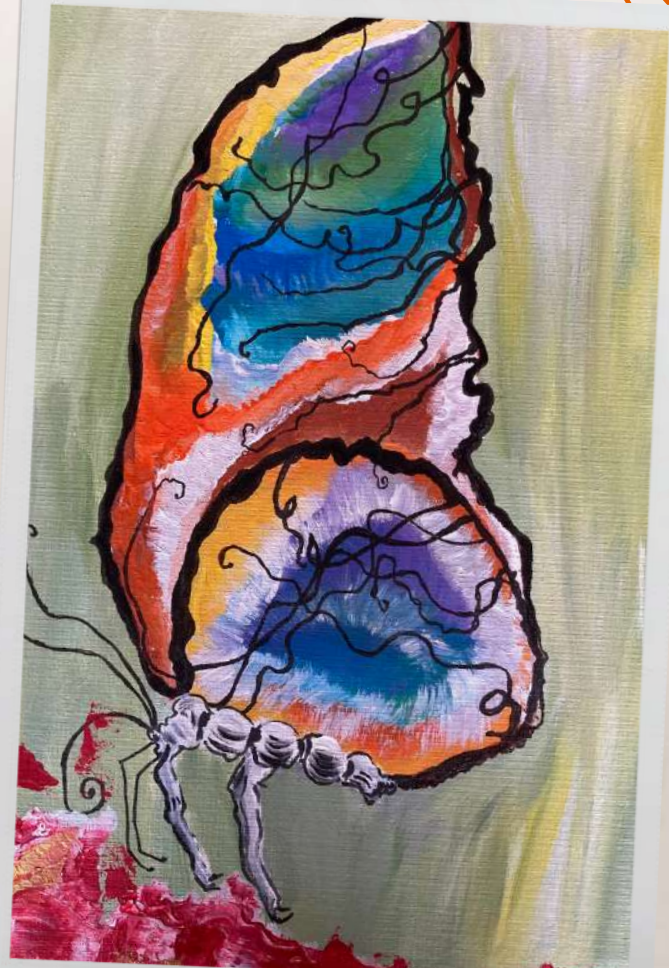
Kimisine sefa kimisine zulüm
Yaşamak dedikleri bir uzun nehir
Ne kadar uzasa nihayet ölüm
Denize varmadan bir yerde gelir

Yalancı dünyada baki değilim
Kırılıp duran bu kalp bir yerde durur
Vallahi billahi tek istediğim
Musalladan önce bir damla huzur

ENGİN DEMİR
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ

BETÜL ÖZDEMİR 11F

BETÜL ÖZDEMİR 11F

HAYALLERDEN TUVALLERE

GÜVEN KANTARCI 11E

EMİNE NUR UZUNDURMUŞ 11E

HAYALLERDEN TUVALLERE

DAMLANUR ALEV 11E

İlk Yardım HAYAT KURTARIR

İLK YARDIMDA DOĞRULAR/YANLIŞLAR

MELEK FAZLIOĞLU
MESLEK DERSİ ÖĞRETMENİ/ İLK YARDIM EĞİTMENİ

- ✓ Boğulmalarda kişi gözlemlenir, öksürmesi için teşvik edilir.
- ✓ Heimlich manevrasında 5 sırtı vuruş sonrası cisim çıkmazsa karna bası uygulanır.
- ✓ Bayılan kişilere şok pozisyonu verilmelidir.
- ✓ Kalp krizi esnasında hastaya yarı oturur pozisyon verilir.
- ✓ Donmalarda el, yavaş yavaş ısıtılır.
- ✓ Arının ısırıldığı bölgenin üzerine buz uygulanır.
- ✓ Yılan ısırıklarında yaranın üst bölgesine soğuk uygulama yapılır.
- ✓ Kişinin göz karaması, el titremesi, mide bulantısı varsa kişiye şekerli su verilmeli, kişi düzelmezse sonrasında tuzlu ayran verilebilir.
- ✓ Epilepsi nöbeti esnasında kişiye dokunulmaz. Kasılmalar bittikten sonra kişiye baş-çene pozisyonu verilerek kişinin başı yana çevrilir.

- ✗ Boğulmalarda kişi öksürüyor ise kısmi tıkanıktır. Kişinin sırtına vurulur.
- ✗ Heimlich manevrası uygulanırken direkt karna bası uygulanır.
- ✗ Bayılan kişilere kolonya koklatılır.
- ✗ Kalp krizi esnasında hastaya şok pozisyonu verilir.
- ✗ Donmalarda el ovuşturulur, kar ile ovulur.
- ✗ Arının ısırıldığı bölgenin üzerine yoğurt, bıçak vs. sürülür.
- ✗ Yılan ısırıklarında yara kesilir, emilir. Ekstremitelere turnike uygulanır.
- ✗ Kişinin göz karaması, el titremesi, mide bulantısı varsa, kişiye tuzlu ayran verilmeli.
- ✗ Epilepsi nöbetinde kişiye soğan, kolonya vs. koklatılır. Nöbet anında kişinin eli, kolu tutulmaya, kitlenmiş çenesi açılmaya çalışılır.

Sensizliğe Doğru

Yavaş yavaş gidiyorum sensizliğe,
Ayaklarım titreye titreye,
Gözyaşlarım ruhumu ıslata ıslata,
Tek tek atıyorum adımlarımı,
Sensizliğe, sessizliğe.

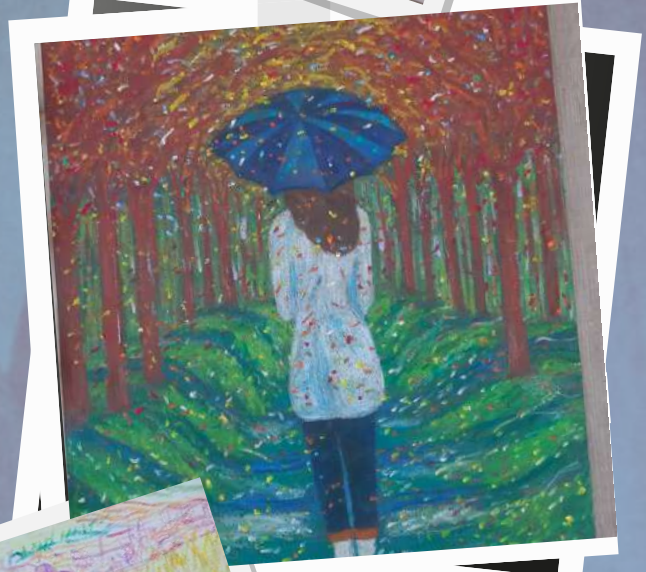
Günden güne eriyor bedenim sessizce,
Bir daha iyileşmemek üzere,
Yığılıp kalıyorum bak öylece,
Usluca gömülüyorum ebedî sessizliğe.

Sonra alışmaya başlıyorum sensizliğe
Yağmur suyuna hasret toprak ile
Gözüm kör, kulağım sağır, bedenim çürük,
Acımıyor artık dağlanan yüreğim sözlerinle

Sakin tohum ekme toprağıma,
Soldurursun filizlenen çiçeklerimi,
Sakin toprağıma da dokunma,
Çürüyen bedenimin kokusu sinmiştir içine,
Tiksinirsin, tiksinirsin.

İhsan AYDOĞDU 11C

"İNSAN, HAYAL ETTİĞİ
MÜDDETÇE YAŞAR!.."

ÖZGÜL DİLEK AKTEPE
ENGLISH TEACHER

DÖNGÜ

Kaderin damgası sarar sarmalar
Aşkımın son güllerini parçalayarak

Yeni bir döngü başlatır dikenleri
Arzumun derinliklerine dalarak

Gözlerinin deryasında yüzen parçalar
Gökten iner, kaderimin halkaları

Kar beyazlığındaki karanfil uçuşunla
Mevsimler çehremi sarar masumluğunla

Muhammet Emin KANDEMİR 11-C

SON NOTAM

Sen anlatmak isteyip de anlatamadığım
Kelimelerle ifade edemediğimsin
Sen bitmesini istemediğim müziğim
Mutluluğa duyulan özlemimsin

Sen gecemin parlayan yıldızı
Karanlığımın yegâne ışığı
Sen hasretini çektiğim yarınım
Kadere inanma sebebimsin

Fatma Köse 11-C

SOLAN BİR ÇİÇEK

İlkbahar gelince ağaçlar çiçek açar, topraktan bereket doğar. İnsanların kalbinde ilkbaharın tatlı havasıyla yeni heyecanlar oluşur. Tabii bu herkes için geçerli değildir. Mevsim ne olursa olsun, bazılarının kalbinde acıdan başka bir şey yer alamaz. O insanlar hayatı hep buruk yaşarlar, onların kahkahalarında bile bir burukluk vardır.

Gecenin bir vakti dokuz yaşındaki erkek çocuğu yorganının altında küçük bedeni sarsıla sarsıla ağlıyordu. Minik elleri anne ve babasının bağırış seslerini kesmek istercesine kulaklarını örtmeye çalışıyordu ama nafiye. Anne ve babasının bağırışları o kadar şiddetliydi ki çocuk ne yaparsa yapsın sesler hiç gitmiyordu kulaklarından. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere döndü derken sesler şiddetli bir kapı çarpmasıyla son buldu. Çocuk kafasını yorganının altından yavaşça çıkardı. Kapıyı çarpıp gidenin babası olduğuna emindi. Çünkü o, hep bunu yapardı. Çocuk artık buna alışmıştı. Küçük adımlarla salona gitti ve annesini yine ağlarken yüzü gözü kanlar içinde buldu. Kadının üzerindeki beyaz tişört kıpkırmızı olmuştu. Gözü mosmor görünüyordu. Buna rağmen gülümsedi kadın, oğlu üzülmessin diye. Çocuk, annesinin o hâlini görünce hıçkırarak ağlamaya başladı. Koşarak ve kollarını açarak annesinin yanına gitti ve ona sımsıkı sarıldı. O gece de diğer geceler gibi sarılarak ağladı anne oğul. Çocuğun anlamakta zorlandığı şey bütün bu olanlardan sonra, babasının sanki hiçbir şey olmamış gibi sabah eve gelecek olmasıydı. Maddi durumu iyi olan biriydi babası, çocuğunun bir dediğini ikiletmiyor ona istediği her şeyi alıyordu fakat bir kere bile olsa hiç okşamamıştı çocuğunun saçlarını, hiç öpmemişti yanağından ve hiç oyun oynamamıştı onunla. Çocuğun annesi bu durumdan defalarca bahsederdi eşine ama eşi iyi bir baba olduğunu, ona her şeyin en iyisini aldığını, kendisinin yaptığı babalığı kimsenin yapamayacağını söyler; kadına bağırırdı. Her şeye rağmen çok severdi annesi çocuğunu, ona kendinden çok değer verirdi öyle ki oğlunun iyi kötü bir ailesi olsun istediğinden katlanıyordu kocasına. Ali ise çocukluk çağında oyun oynamaktan ve eğlenmekten çok annesini düşünüyordu.

Ali bisiklet sürmeyi çok severdi. Bir gün evlerinin önünde bisiklet sürerken dengesini sağlayamayıp yokuş aşağı sürüklenmişti Ali ve düşüp bacağını kırmıştı. Komşular babasına haber vermişlerdi. Babası gelince Ali'yi hemen doktora götürmüştü ama çok sinirliydi babası. Ali'nin bacağının kırılmasına annesinin neden olduğunu, Ali'nin tek başına dışarıda bisiklet sürmemesi gerektiğini ve karısının evde oturup çocuğu sokakta tek başına bıraktığını, eğer bırakmasaydı Ali'nin bacağının kırılmayacağını düşünüyordu.

Ali'nin annesi pek dışarı çıkmazdı çünkü yüzündeki morluklar ve yara izlerini mahalleliler ve sokakta oynayan çocuklar görmesin isterdi. Çünkü gördükleri zaman annesi, babasından dayak yiyor diye okulda Ali ile sürekli dalga geçerlerdi. Ali'nin annesi bu durumdan, Ali'nin üzülmemesinden nefret ediyordu. Ali okulda çokça zorbalığa uğrardı. Ali'nin babası eskiden Ali'nin okul işleriyle ilgileniyordu fakat bir veli toplantısında karısıyla yaşadığı tartışmayla toplantıdaki kadınlardan ve öğretmenlerden büyük tepki gördüğü için bir daha Ali'nin okul işlerine karışmadı. O veli toplantısında herkesin içinde karısına tokat atmıştı adam. Buna Ali'nin arkadaşları da şahit olmuştu. O günden sonra Ali'ye zorbalık yapmaya başlamışlardı arkadaşları. Onu her gördükleri yerde birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldayıp Ali'ye bakarak gülüyorlardı; onu oyunlarına almaz, bunun üstüne Ali'nin tek başına eğlenmesine de karışırlardı. Ali sınıftan çıktığında onun okul eşyalarını yere atıp üzerlerine basar ve eşyalarını ıslatırlardı.

Ali için okul bir tür işkence yeri idi. Ali okulda geçirdiği ızdırap dolu saatlerin olumsuz havasını, evde annesiyle yok ederdi. Bazen annesiyle dağın yamacındaki piknik alanına gider orada vakit geçirirlerdi.

Orada annesi ona kitaplar okur, şarkılar söylerdi. Birlikte top oynar, yürüyüş yaparlardı. Ali en çok bu zamanlarını severdi. Annesinin özgürlüğünü bir tek burada kazandığını düşünürdü Ali. Yıllar geçmiş, hayat geçmiş, Ali değişmiş ama babası değişmemişti. Ali on altı yaşında genç bir delikanlı olmuştu. Ali, dershaneden eve geldiği bir gün evin kapısına yaklaşımadan evin içindeki bağırış seslerin duydu. O gün sinirliydi Ali, mahalledeki her gün sevdiği köpeğin yemeğine zehir katıp onu öldürmüşlerdi. Köpeğin üç yavrusu da annesiz kalmıştı.

Ali, hiçbir zaman kötü insanların neden kötülük yaptığını anlayamamıştı. Eve girdiğinde, oturduğu yerden el kol hareketi yaparak annesine hakaretler sıralayan babasını gördü. Annesi, çocukluğunda olduğu gibi babasının karşısında gözyaşlarını siliyordu. Kimsesi yoktu annesinin. Ne bir babası ne bir annesi ne de kapısını çalabileceği bir akrabası vardı. Silmişti zamanında annesi, ailesini. Onu ağlatan, ona sayısız hakaretler eden, onu öldüresiye döven bir adam için. Tabii başlarda böyle değilmiş sevdiği adam, ona çiçekler, çeşit çeşit hediyeler alır; aşkını haykırdığı mektuplar verirmiş. Sevdiği adamın kalbindeki aşkı ne silmişti, bilmiyordu kadın. Artık hakaretlere dayanamayan kadın kocasına onunla evlendiği güne lanet ettiğini, zamanında yaptığı fedakârlıkların hiçbirini hak etmediğini haykırdı. Ali'nin babası ayağa fırlayarak kadının üstüne yürüdü. Ali ilk kez o gün geçti babasının önüne. Babası Ali'ye aradan çekilmesini söyledi ama Ali, babasının bu söylediğine onu iterek cevap verdi. Babası sinirlenip Ali'ye vurmaya başladı. Annesi ağlayarak kocasına yalvarıyordu durması için. Ali sonunda dayanamayıp kenarda duran yarısı solmuş çiçeklerle dolu vazoyu babasına atmaya çalıştı ama başaramadı. Babası sinirden deliye dönüp az evvel kendisine yönelen vazoyu eline geçirdi. Ali ve babası birbirlerini itiyorlardı. Bunu gören Ali'nin annesi, hemen araya girmeye çalıştı. Sonra... Sonra acı bir inleme sesi duyuldu. Ali; çiçeğinin, geceleri sarılarak ağladığı annesinin yere yığıldığını gördü. Yaşanan arbedede Ali de yere düşmüştü. Ali, gözyaşları içinde dehşetle, babasına ambulansı aramasını haykırdı fakat babası şok içerisinde, yerde yatan karısına bakıyordu. Sonra birden kendine gelip sarsak adımlarla kapıyı yönelerek evden kaçtı, geride koca bir enkaz bırakarak. Ali, babasının evden çıktığını fark etmemişti bile.

Bir yandan eliyle annesinin kanamasını durdurmaya çalışıyordu. Annesi son bir gayretle Ali'nin elini tuttu ve gözlerinin içine bakarak oğlundan özür diledi. Ali feryat figan annesine sarıldı. O gece evin kapısı son kez çarpıldı; tek suçu güvenmek, sevmek olan kadının son kez gözyaşı düştü gözünden. O son yaşla artık Ali'nin yaşam gayesi, çiçeği, hayata ve Ali'ye veda etti.

Mevsimlerden ilkbahardı. Ali annesiyle sürekli gittiği dağın yamacındaki piknik alanına gitmişti. Ali, o dağa ilk kez tek başına çıkmıştı, yanında çiçeği yoktu. Ali çiçeğini kaybetmişti. Annesi, onun için babasının türlü eziyetlerine katlanmış, ne olursa olsun Ali'ye hem annelik hem babalık yapmaya çalışmıştı. Hiçbir işe yaramayan, ebeveynliği sadece çocuğuna maddi destek sağlamak sanan, annesinin ölümüne neden olan, bir kere bile ona içtenlikle sarılmamış babasından nefret ediyordu Ali. Annesinin vefatıyla birlikte kalbindeki tek umut da ölmüştü. Nefes alan bir kuklaya dönmüştü artık Ali. Kendisini eksik hissetmiyordu Ali, kendisini kaybolmuş hissediyordu. Hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olamayan, her zaman acılar içinde kıvranan Ali, tıpkı dokuz yaşındayken babasının kapıyı çarpıp gitmesinden sonra annesinin yanına gittiği gibi yine annesinin yanına gitmek istiyordu. Dağın yamacına yaklaşıp derin bir nefes aldı Ali ama içi huzurla dolmadı, sanki annesinin kokusunu solumuştu. O gecelerde annesine koşarken yaptığı gibi kollarını iki yana açtı ve annesinin adını haykırmaya başladı. Sanki koskoca dağda yankılanan sesi, tanrının kulağına gidecek ve tanrı ona annesini verecekti. Ali derin nefes alıp tekrar bağırdı: Çiçek!..

Haticenur BÜYÜK 11C

NEDEN TARİH ÖĞRENMELİYİZ?

Toplumlar, geçmişleri ile yüzleşmek ve geçmişlerini tanımak zorundadır. Tarihini, atalarının neler yaptığını bilmeyen bir gençlik, gelecek kuşaklara da ışık tutamaz. Tarihimizi bilirsek atalarımızın bu topraklar için ne türlü fedakârlıklar yaptığını ve cefalar çektiğini de çok iyi biliriz.

Tarihini bilmeyen bir toplum bilinçsiz ve zavallı bir toplum olur. Daha küçük yaşlardayken çocuklarımıza, tarih bilinci aşılamalıyız çünkü atalarımızın geçmişte yaptığı yanlışların neler olduğunu bilirsek geleceğe daha farklı gözle bakabiliriz. Atalarımızın geçmişte yapmış olduğu savaşlardaki başarılarını da bilirsek daha bilinçli bir toplum oluruz ve daha akıllıca kararlar veririz. Bunun için her gencin hatta her yaştan insanın mutlaka tarih bilincine sahip olması gerekir. Çünkü tarih bize geçmişimizden ders çıkarmayı öğretir ve geleceğimize ışık tutar. Bunun için tarih öğrenmeliyiz, çocuklarımıza tarih dersini sevdirmeliyiz. Okullarda çocuklarımızı tarihî alanlara götürmeli ve tarihi yerlere geziler düzenlemeliyiz. Böylece çocuklarımız tarihe tanıklık eder, daha kalıcı ve verimli bir öğrenme gerçekleşir.

Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk' ün tarihin önemi ile ilgili şu sözünü de unutmamalıyız: "Dünyanın bize saygı göstermesini istiyorsak ilk önce biz kendi benliğimize ve milletimize bu saygıyı, hissî, fikrî ve fiili olarak bütün davranış ve hareketlerimizle gösterelim."

Atatürk, Milli Mücadele'nin hemen ardından çok köklü yenileşme hareketlerine girişti. Yapılan çalışmalar şekli olmaktan ziyade içerikle ilgiliydi. O Türk Milleti' nin Dünya ulusları arasında hak ettiği yeri almasını arzuluyordu. Bir taraftan yeni kurulan ülkenin temelleri bina edilirken diğer taraftan ülkenin yurt dışındaki prestij ve konumunun düzeltilmesi için de yoğun çaba sarf ediyordu. XX. yüzyılın başında Batı; Doğu dünyasının tamamına, tabii olarak Türklere de ikinci sınıf insan muamelesi yapıyor, bu tavrı her fırsatta sergiliyordu. Bu durumu yakından bilen Mustafa Kemal; Türklere kimi zaman hakaret seviyesine varan ithamlara karşı koymak, Türk Milleti' nin gerçek kimliğini dünyaya tanıtmak, ülkede var olan kronolojik tarih anlayışından kurtulmak, sosyal tarih anlayışına geçmek için yoğun tarih çalışmaları yapılmasına karar verdi. Yapılan çalışmalar sonucu "Türk Tarih Tezi" ortaya atıldı. Türk tarihinin İslam veya Osmanlı tarihiyle sınırlı olmadığı, en az İslam sonrası tarih kadar başarılarla dolu bir İslam öncesi Türk tarihinin varlığı ortaya çıkarıldı. O; tarihin sadece kronolojiden ibaret olmadığını belirterek, Türk tarihinin kültür ve uygarlığını ortaya çıkarmayı hedef edinen bir çalışma plan doğrultusunda tarihin beşeri yönünün ortaya çıkarılmasını, Türk tarihçilerine görev olarak verdi. Bu amaçla 1931 senesinde Türk Tarih Kurumunu kurdu. Tarihin hem millî hem de evrensel yanına dikkat çekerek tarihin milletler arasında dostluk ve barış için kullanılması gerekliliğine kuvvetli bir biçimde vurgu yaptı. Atatürk'ün tarihe olan ilgisi yaşamının sonuna kadar hiç azalmadı, aksine kendi döneminde yapılan tüm tarih çalışmalarının ya içinde yer aldı ya da yapılanları çok yakından takip etti.

Bizler de Atatürk'ün izinde, tarih bilinci yüksek bir gençlik yetiştirmeyi hedefliyoruz.

**"TARİHİNİ BİLMİYEN BİR
MİLLET, YOK OLMAYA
MAHKUMDUR!.."**

Ayşe LEVENT
Tarih Öğretmeni

NUR YÜZLÜM

Ondan önce cehalet
Baş salmıştı her yere
Kötülük ve fitne
Dost olmuştu âleme

İnsanlığa kurtuluş
571'de geldi
Doğduğu gün başladı
Dünyevî mucizeleri

Bastığı yerlere
Adaletiyle hükmetti
Nur yüzü ve heybeti
İnsanlığı cezbetti

Kolay olmadı asla
Çok da zorluklar çekti
İslamı yaymak için
Çok bedeller ödedi

Kuran'ı rehber edip
Yolumdan gelin, dedi
Yolunu yol bilenler
Cennetle müjdelendi

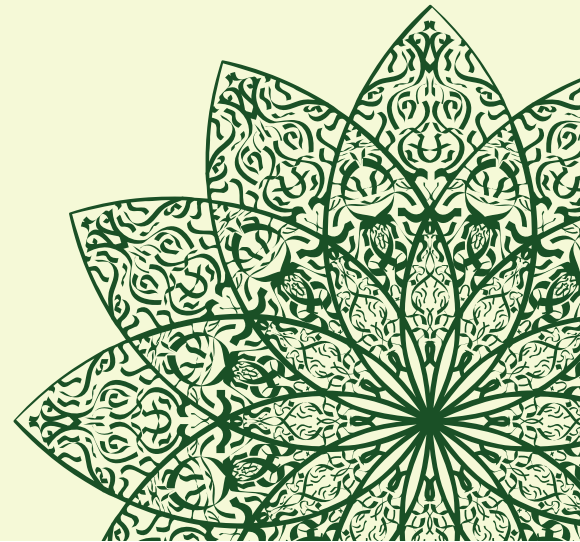
Günden güne yayıldı
Dîn-i Mübîn-i İslam
Çağırdıkça çoğaldı
Ashabı kiram

Yahudiler de anladı
El-emin olduğunu
Herkes biliyordu
Dosdoğru olduğunu

Namaz dinin temeli
Kuran da rehberi
Son nefesinde bile
Ümmetim ümmetim dedi

Gözyaşları sel oldu
Son nefesini verince
Yer gök dahi ağladı
O, dünyadan göçünce...

Elanur Bıyık 9/C

Küçük Adam

Kostantiniye'nin ara sokaklarından, çocukluğumun izlerini taşıyan mahalleden, geçmekteydim. Saraydaki günlerimin yorgunluğunu bir anda alıvermişti hatıralarımın izleri... Derin hüylalara dalıp gitmişken bir anda faytonun aniden durması beni kendime getirdi.

"Faytoncu! Nedir bu irkilmenin sebebi?"

"Efendim... Kendi gözlerinizle görseniz daha iyi olur..."

Faytonun kabininden çıktığımda yerde darp edilmiş bir çocuk olduğunu gördüm, ağlıyordu. Çocuğa hiçbir şey demeden onu kucaklayıp faytona bindirdim. Çocuğun eli yüzü kan içindeydi, dizi kanıyor, gözlerinden damla damla yaşlar süzülüyordu. Bana sınıksık sarıldı. Faytoncuya, Darrüşifa'ya gitmesini buyurdum. Yol boyunca, çocuğa bu hâlinin nedenini sormaya ve gerçek neticeye ulaşmaya karar verdim.

"İsmin nedir senin evladım?"

(İçini çekerek) "İsmet, Paşa'm."

"İsmet, kimlerdensin bakayım?"

"Kafkaslardan Paşa'm. Çerkezlerdeniz."

"Çerkezlerin oralar nasıl yerler, bilirim az çok İsmet. Enver Paşa anlatmıştı Dolmabahçe Sarayı'nda olduğu sıralar bana."

"Siz Enver Paşa'yı tanıyormusunuz Paşa'm! Beni onla tanıştırmı mısınız peki?"

"Sen hele bi doktora görün, bu suallerini cevaplarız vakti geldiğinde."

"O zaman çok sual sorucam."

(Gülerek) "Nedenmiş o bakalım?"

Sualime yanıt vermeden boynunu büktü. Kısa süreli bir sessizlikten sonra İsmet'e vaziyetinin sebebini sordum.

"Seni bu vaziyete düşüren nedir, söyle hele kim yaptı bunu sana?"

"Siyah büyük fesli, kırmızı üniformalı askerler yaptı Paşa'm."

"Siyah, büyük fes dediğin nedir çocuğum?"

"Kafalarındaki fesin daha büyüğü işte..."

"Anlaşıldı tamam tamam. Neden vurdular sana bakalım, biliyor musun?"

"Namaza gidiyordum Paşa'm. Elimdeki Kuran'ı görünce bana çelme attılar..."

"Anladım evladım. Sen üzölme, yakında ölkemiz hürriyetini yeniden ilelebet kazanacaktır." Böyle dedim demesine ama çocuğun buna inanıp inanmadığı muamma.

"Umarım haklı çıkarsınız Paşa'm."

"Anne ve baban ne yapar peki İsmet?"

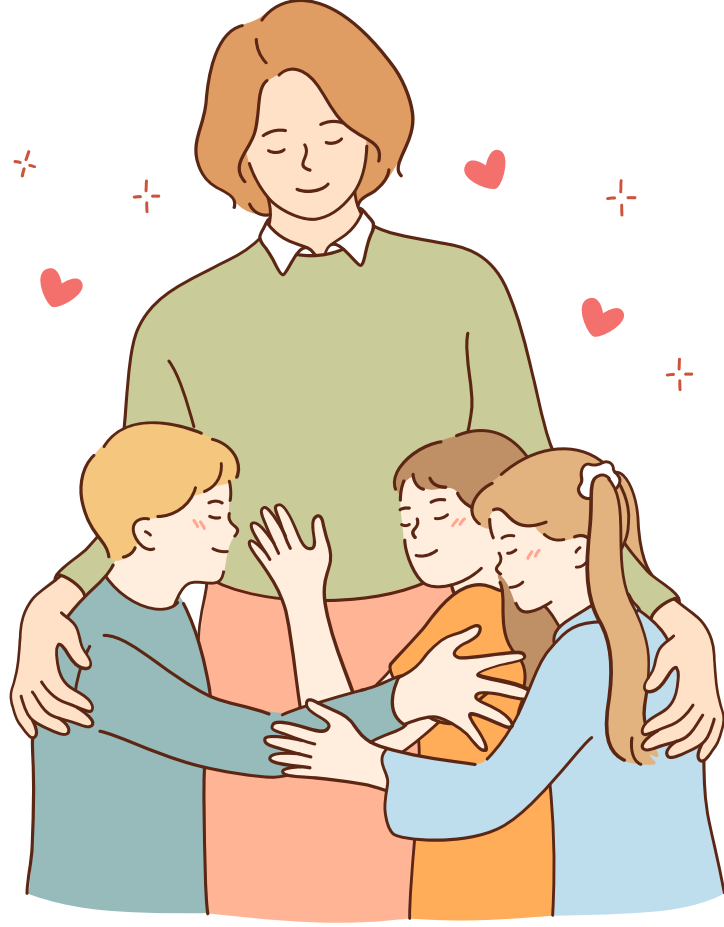
"Babam 16. Alay askeri idi. Sina cephesinde şehit düştü. Annem ise Hilal-i Ahmer'de hemşirelik yapıyor, mehmetçiklerin yaralarına merhem oluyor."

Sustum, ne demeli bilemedim. Çocuğa sınıksık sarıldım...

Darrüşşifa'ya varmıştık. Çocuğu, Tabip Topal Mehmet Cengiz Efendi'ye emanet edip çocuğun vaziyetini annesine haber gönderttim. Zayi edecek bir saniyemiz bile yoktu. Memleketin üstündeki kara bulutları dağıtmak için faytonla yola revan olup meşakkatli bir yolculuktan sonra limana vardım, hafif bir İngiliz savaş gemisiyle puslu bir havada Samsun'a doğru çıktım yola...

Emirhan Kavalcı 10/D

ÖĞRETİRKEN ÖĞRENMEK

Geleceğe bakış açımızı değiştirebilecek en önemli değer, öğrenmek ve öğretebilmektir. Hz. Ali, bu değeri eşsiz bir şekilde “Bana bir harf öğretmenin kırk yıl kölesi olurum.” diyerek özetlemiştir. Öğrenmenin temelinde bizler için bir harf, bir kelime ile başlayan serüvende saygıdeğer öğretmenlerimiz vardır. Öğretmen bizler için yeri geldiğinde anne, yeri geldiğinde baba olur.

Çocuk, gördüğünü öğrenir ve uygular. Bir insanın hayatında rol model alacağı iyi bir öğretmeni yoksa birçok yönden eksik kalmış demektir insan. Nitekim “Hayatta en büyük mucize, iyi bir öğretmene rastlamaktır.” “İnsan insanın gölgesinde yetişir.” sözüyle anlatılmak istenen de tam olarak budur. Öğretmenlerimiz; tökezlediğimizde kaldırır bizleri, korktuğumuzda cesaretlendirir, bizlere bilmediğimizi anlatır, yanlışlarımızı düzeltmemiz için bize rehber olur. Kısacası, biz onların ellerinde birer hamur gibi şekil alır ve ilmek ilmek işleniriz.

Bu anlamda ilkokuldaki ilk öğretmenlerimizin, üzerimizdeki etkileri oldukça kuvvetlidir. Daha iyi bir geleceğe sahip olabilmemiz için tüm gücüyle ve gayretiyle çalışan öğretmenlerimizin hakkı hiçbir zaman tam ödenemez.

Öğretmenlerimiz; bizleri sadece kitapta yazarlarla değil, hayata bakış açısı ve tecrübeleriyle de yetiştirir. Öğretmenlerimiz, hedeflerimize ulaşmamızda bizlere yardımcı olan ve hayat yolunda doğru adımlarla ilerlememizde en büyük yol gösterici ikinci ailemizdir. Bu yüzdendir ki onlara karşı saygı ve sevgimizi daima en yüksek seviyede tutmamız gerekmektedir. Öğretmenlik, insanlık tarihinin en anlamlı ve ölümsüz mesleğidir. Öğretmenlik öyle bir meslektir ki yalnızca bir meslek hayatını değil, bütün insan hayatını kapsar. Bizleri, vatana ve millete faydalı bireyler olarak yetiştirmek için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan öğretmenlerimize sonsuz sevgi ve saygı duymalıyız. Onların ışık tuttuğu yolun sonunda, onların gölgesi altında, korkusuzca yürüyerek hedefe ulaşmanın vereceği mutluluk eminim ki tarif edilemez bir duygu olacaktır. Hayatımız boyunca güzel insanlarla karşılaşmak ve iyi öğretmenlere denk gelmek en büyük temennimiz olsun.

İnsan, doğası gereği öğrenmeye her zaman açıktır ve muhtaçtır. Ruhumuzun en temel besisi kaynağı da bilgidir. Bizlere bilgiye ulaşmada rehberlik eden, bizi gölgesinde demlendiren öğretilerimizin, yılda bir kez de olsa Öğretmenler Günü’nü en samimi duygularla kutlamayı kendimize bir borç bilmeliyiz. Onların ışığı ve gölgesi altında doğru ve kararlı adımlarla yolumuzdan sapmadan, yılmadan ve yorulmadan bilimin ışığında geleceğe yürümeliyiz...

RAMAZAN AYI VE HUZUR İKLİMİ

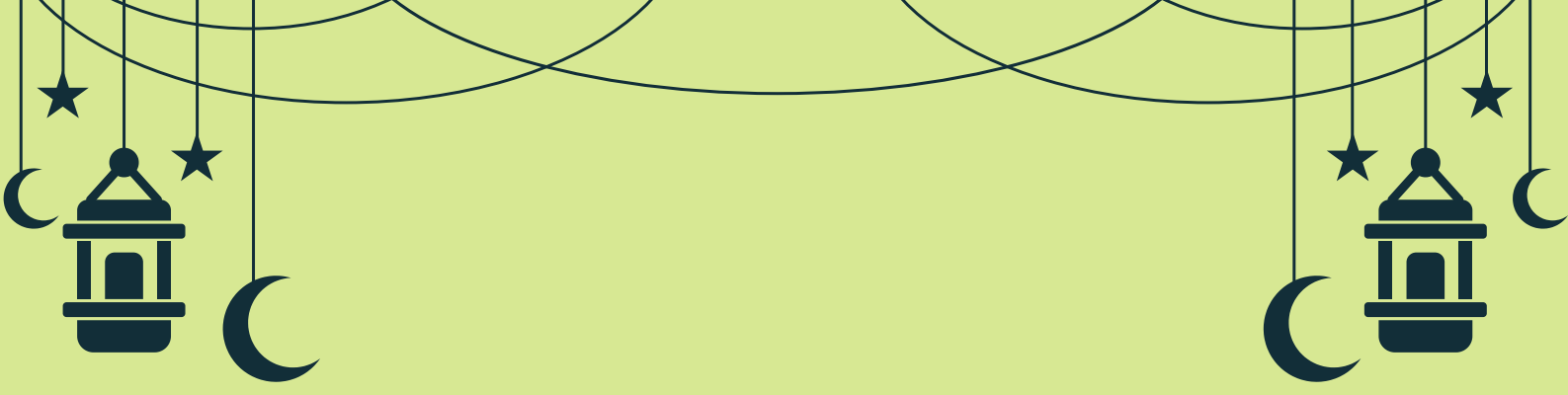
Rabbimiz Allah(cc), biz insanları kendisine kul ve halife olarak yaratmış, bizlere tüm mahlukatın üstünde bir paye, suret olarak en güzel sureti vermiş, bizleri akıl nimeti ile donatmış ve sorumluluk sahibi kılarak her şeyi emrimize vermiştir. Tüm kâinattaki varlıkları insanın hizmetine sunmuştur. Bunun karşılığında bizden sadece kulluk yapmamızı, O'na boyun bükmemizi, O'ndan yardım istememizi, O'nun hükümleri ile yaşamamızı, O'ndan emir almamızı istemiştir.

Allah(cc), biz insanlar ile iletişimini sağlamak için ise kitaplar ve onları açıklayan peygamberler göndermiş, bu sayede kulluğumuzu ve kulluk yaparken hangi şekilde ve ortamda, hangi zamanda, nelere dikkat ederek yapmamız gerektiğini göstermiştir. İşte şimdi bu kulluk ifadesi ve İslam dininin beş ana kolonundan olan Ramazan ayına, orucuna ulaşmış bulunuyoruz. On bir ayın sultanı olarak gönüllerimize naksettiğimiz, hatıralarımızdan, hayatımızdan asla çıkaramadığımız, gelişle yüreklerimizin bayram ettiği huzur iklimine kavuşmanın bahtıyarlığını milletçe yaşıyoruz. Gelişini müjdeleyen Recep ve Şaban ayında oruçlar tutarak, gece namazları kılarak geçirdiğimiz günlerimizin hepsi bize Ramazan ayının iklimine hazır bir ruha kavuşma sebebi olmuştur. Şimdi ise bu huzuru tüm benliğimiz ve tüm azalarımızla yaşama imkânına kavuşmuş bulunuyoruz. Rabbimiz bizi Ramazan ayının tuttuğu ve koruduğu, hakiki manada idrak ederek yaşayabilen, sadece aç kalmakla kalmayıp ruh dünyasını yeşerten ve doyuran kullarından eylesin. Şimdi Ramazan ayının öneminden bahsederek Ramazan ayını nasıl geçirmemiz gerektiği ve oruç tutarken nelere dikkat etmemiz gerektiği üzerinde duralım.

Ramazan ayı Kur'an-ı Kerim'de şu şekilde geçmektedir: "Ey iman edenler! Oruç, sizden öncekilere yazıldığı gibi size de yazıldı, umulur ki korunursunuz." (Bakara Suresi, 183). Ayetten de anladığımız gibi Ramazan orucu, İslam dininin temellerinden biri ve geçmiş ümmetlere de farz kılınan vazgeçilmez bir ibadettir. Rabbimiz bu önemli ibadeti son din olan İslam dininde de devam ettirerek Hz. Muhammed'i ve ümmetini bu güzel ibadetin arındırıcı ve mağfirete mazhar eden ikliminden mahrum bırakmamıştır.

Rabbimiz bizden korunmamızı istemiş ve korunma ortamını da sağlayacak bir ortam vererek bizleri ne kadar çok önemseydiğini göstermiştir. Çünkü Rabbimiz Allah(cc), bizleri bağışlamak, bizlere merhamet etmek, bizleri lütfundan ve bereketinden istifade ettirmek istemiştir. Rabbimiz kullarının hâlini en iyi bilen ve kullarını en çok seven olduğu için Ramazan ayı ve orucu ile bizleri rahmetine gark etmiştir.

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed(s.a.v) de bir hadisi şerifinde bizleri şu şekilde müjdeleyerek gönüllerimizi oruç sevgisi ile doldurmuştur: "Kim Ramazan orucunu inanarak ve gönülden idrak ederek geçirirse geçmiş günahları bağışlanır." Hadisi şeriften anlıyoruz ki Rabbimiz bizi bağışlamak ve Cennetine mazhar kullar yapmak için adeta çabalıyor. Yalnız dikkat etmemiz gereken bir mesele var ki o da samimiyetle ve mükâfatını sadece Allah'tan bekleyerek, gösteriş ve menfaatten uzak bir şekilde orucumuzu tutmaktır. Peygamber Efendimizin, Müslüman'ın gösterdiği bu teslimiyetin karşılığını bize ancak Rabbimizin özel ve sürpriz olarak vereceğini bildirmesi de bu ibadetimizin önemini anlatmaya yeter. Ramazan, aynı zamanda bir eğitim ayıdır. Çünkü Ramazan orucu ile nefsimizi eğitiyoruz, bedenimizin istek ve arzularını sınırlandırıyoruz. Nefsimizin taşkınlıklarına, hamasetimize, kibrimize, kötü planlarımıza ve duygularımızın bizleri sürüklemeye çalıştığı kötü davranışlara gem vuruyoruz. Günahlarımızı hatırlıyor ve o günahları tekrarlamamak için nefsimizi dizginliyoruz. Etrafımıza ve yakınımızdaki insanlara olan davranışlarımızı iyi yönde kanalize ediyoruz. Kendimizle baş başa kalınca nefis muhasebesi yapıyor, hayata yeni bir başlangıç yapma imkânına kavuşuyoruz. Manevi dünyamıza reset atıyoruz. İyi bir sabır eğitiminden geçerek insanlara olan tahammül gücümüzü artırıyoruz.

Aşınan ve tahrip olan değerlerimizi, öğretmenler olarak öğretmeye ve yaşatmaya çalıştığımız değerlerimizi anımsayarak yozlaşan insanlığımızı sorguluyoruz. Bütün bunları gönülden ve inanarak yapıyor, insanlığımızı hatırlıyoruz.

Ramazan ayında hangi ibadetlere dikkat etmeliyiz ve neler yapmalıyız, nasıl bir Ramazan ayı geçirmeliyiz, biraz da bunun üzerinde durmamız, hem bizim açımızdan hem de muhatap olduğumuz öğrencilere hatırlatma babında yararlı olacaktır. Öncelikle orucumuzu tutarken gereksiz ve aşırı davranışlardan uzak durmalıyız. Yumuşak başlı, daha halim bir kalp ile etrafımıza yaklaşarak sükûnetimizi korumalıyız. Peygamber Efendimizin tavsiye ettiği gibi, bizi rahatsız eden davranışlara ve sözlerle karşı oruçlu olduğumuz bilinciyle tepki vererek daha temkinli yaklaşmalıyız. Orucun, kötü kişi ve fiillere karşı bizim için bir kalkan görevi icra ettiğini unutmamalıyız. Orucumuzu tutmaya hazırlanırken mutlaka sahur yaparak oruca başlamalıyız. Çünkü sahur, sofralarımıza bereket getirmenin yanında daha sağlıklı oruç tutmamızı da sağlayacaktır. Akşam ezanının okunmasıyla birlikte iftar yapmanın sevincini hissedecek ve sofraları fakir insanlara, komşularımıza, yakınlarımıza açmanın, onlarla paylaşmanın hissettirdiği güzel duyguların tadına bir kez daha varmış olacağız. Yatsı namazı vakti gelince teravih namazını kılmak için camilere akın ederek toplumla kaynaşmanın, bir olmanın, beraber olmanın hazzını yaşama imkânı elde edeceğiz. Ramazan ayının gündüzünde bir hayat kitabı olan Kur'an-ı Kerim'i çok okuyarak onun üzerinde düşünme ve içerisinde yazanları hayatımıza aktarma imkânı elde etmiş olacağız. Başından sonuna kadar rahmet ve mağfiret olan Ramazan, yoğun bir manevi eğitim ayı olarak bu şekilde bizleri kuşatmaktadır.

Ramazan ayını, bu güzel zaman dilimini yine güzel bir günle yani ramazan bayramı ile noktalarız. Ramazan ayı ve orucunun vermiş olduğu hazzın, bizleri baştan ayağa kuşatan merhamet ve sevgi iklimini geride bırakmanın, ondan ayrılmanın üzüntüsünü yaşarken aynı zamanda sağlık ve afiyetle bayrama ulaşmanın mutluluğuyla bir kez daha gönüllerimiz yeşerir, sevincimiz artar. Çünkü dolu bir Ramazan geçirmiş ve neticesinde güzel bir finali hak etmiş bulunuruz.

Bayram günü, bayram namazının ardından akrabalarımızı, komşularımızı ve tüm sevdiklerimizi ziyaret ederek bayramlaşmayı asla ihmal etmemeliyiz. Aramızdaki dargınlıkları bir tarafa bırakarak küskünlükleri gidermeliyiz. Yoksa bayram tam anlamıyla bir bayram olmaz. Uzaktaki akraba ve dostlarımızı da mutlaka telefonla arayarak onlarla bayramlaşmayı da ihmal etmemeliyiz. Çünkü bayram sevdiklerimizin halinden anlayarak onlarla beraber olmaktır. Yazımıza Erzurumlu Alvarlı Muhammed Lütfi Efendi'nin, Ramazan bayramının önemini anlatan şu dizeleriyle nokta koyalım:

*Can bula cananını
Bayram o bayram ola
Kul bula sultanını
Bayram o bayram ola*

*Hüznü keder def ola
Dilde hicap ref ola
Cümle günah af ola
Bayram o bayram ola*

Muhammet SEKMEN
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

ACI SESSİZLİK

Bir haber gelir umuduyla yine gün boyu bekledi kapının çalmasını. Akşam olduğunda haber yine gelmedi. Uyuyakalmıştı, sabah kalktığında yine aynı yerdeydi ama bugün diğer günlerden farklı olarak kapının sesiyle uyandı. Hemen kalkıp büyük bir umutla kapıya koştu, kapıyı açtığında karşısında bir asker vardı, yüreği ağzında korkulu gözlerle askere bakakaldı. Asker, bu durumu anlarcasına hemen söze atıldı. "Korkma bacım kötü bir haber getirmedim, çadıra hemşire lazım, eli bu işe yatkın kadınları çadırlara götürmek için ev ev dolaşıyorum. Sen de çadıra gitmek istersen eşyalarını topla, kapıda bekle, biz seni dönüşte alırız." dedi ve gitti. Genç kızın yüreği umut ve heyecanla doldu, belki de kim bilir orada sevdiğini görürdü. Kız hemencecik toplanıp kapıya çıktı. Biraz bekledikten sonra bir at arabası gelip onu aldı. Giderken beyiyle kurduğu tazecik yuvasına baktı, içi burkuldu belki buraya onunla gelirim diye geçirdi içinden. Onu evden gönderirken gözyaşları sel olmuştu. Şimdi ise gözünden süzülen bir damla yaşla ayrılıyordu yuvasından. Çadırların olduğu alana geldiklerinde kız gördüklerine inanamadı. Her yer darmadağındı ve çok sayıda yaralı hatta şehit vardı. Kızın eli ayağı buz kesmişti, ya sevdiği de onların arasında ise...

Genç kız, her zaman olduğu gibi yine camın kenarında bekliyordu. Beyi, cepheye gittiğinden beri zaman onun için adeta durmuştu. Beyi'nin cepheye gidişinin üzerinden tam 21 gün geçmişti ama hâlâ bir haber gelmemişti. Köyden cepheye giden çoktu ama cepheden dönen yoktu. Kız; yerinden kalkıp sobayı yaktı, çayı sobanın üzerine koyup kahvaltıyı hazırladı. Her ne kadar onsuz yemek yemek boğazından geçmese de gücünün yerinde olması gerekiyordu. Evi topladıktan sonra abdest alıp namaza durdu. Namazını kılıp Kuran'ını okudu ve duasını edip yine kalktığı yere oturdu. Bu hayattaki tek varlığı kocasıydı. Anne ve babasını hiç tanımamıştı, henüz bebekken kaybettmişti ailesini.

Hepsi vatan evladıydı, böyle düşündüğü için içten içe de kızmıştı kendine. Kız kendini toparladı ve yardım için hemen kendisine gösterilen çadıra girdi. Çadırda görevli hemşirenin yanına gidip elinden geldiğince yardım etmeye başladı, gelen yaralıların çoğu yetersiz sağlık malzemesinden dolayı kurtarılamadı. Bunlar kıza çok ağır gelmişti. Kız sevdiğini bu sedye üzerinde düşünmek istemedi ama buna engel de olamadı.

Endişeli bir vaziyette ama büyük bir özveriyle yardım etmeye devam etti. Düşman saldırısı arttığı için çadıra gelen yaralı sayısı da artmaya başlamıştı. Kız ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde oradan oraya koşturuyordu. İçindeki sıkıntı vakit geçtikçe artıyordu. Sevdiğiyle yuvasında olmak, hasret gidermek istedi ama sadece istemekle yetindi... Bu sırada çadıra telaşlı bir şekilde pek çok asker girdi. Askerlerden biri:

"Cepheye hemşire lazım acilen, çok fazla yaralımız var." dedi. Genç kız, bir an bile tereddüt etmeden öne atılıp "Ben gelirim." dedi.

Asker önden, kız arkadan at arabasına doğru süratle ilerlediler. Uzun ve meşakkatli bir yolculuktan sonra cepheye vardılar. Kız hemen yaralılara müdahale etmeye başladı.

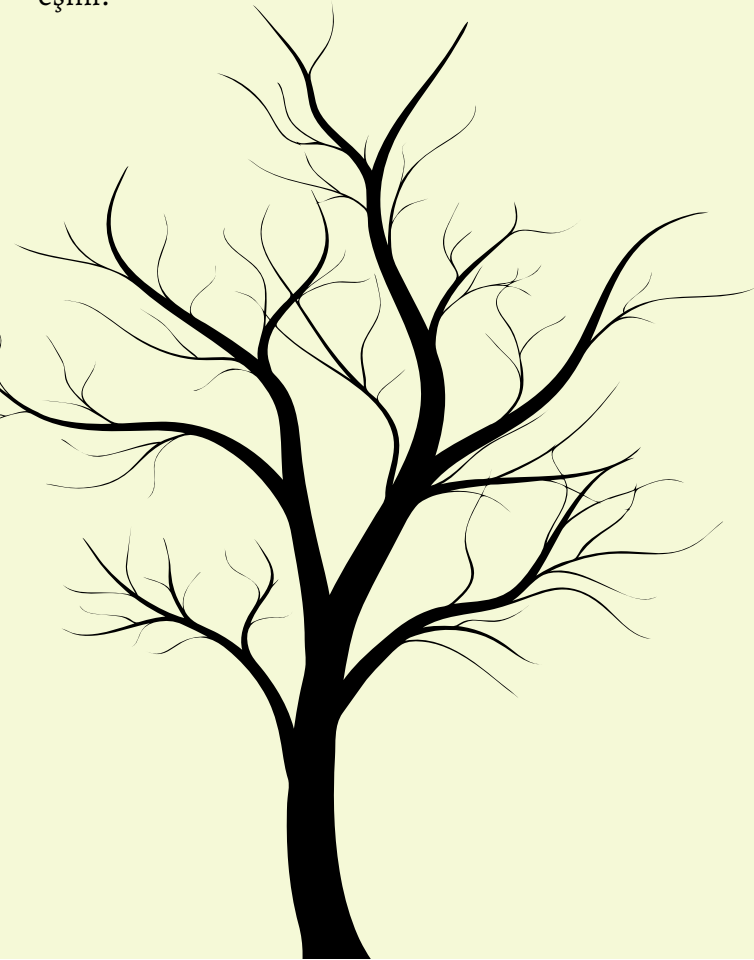

İçinde hâlâ sevdiğini görebilme ümidi vardı. Kız yaralılara müdahale ederken karşı tarafla kısa süreli ateşkes ilan edildi ve şehit askerlerimiz cephe gerisine taşınacaktı. Genç kız, bir askerimiz dahi olsa yaralarını sararız umuduyla askerlerle beraber gitti. Etrafta dehşetli bir manzara vardı. Biraz ileriden bir inleme sesi geldi. Kız yavaşça oraya doğru yöneldi. Vardığında yaralı bir askerin olduğunu fark etti, yavaşça askerin yanına eğildi, yüzü gözü kan içindeydi. Yaralı asker belli belirsiz konuşmaya başladı:

"Gül goncam sen misin yoksa ben düş mü görürüm?" Genç kız olduğu yerde kalakaldı, sesinden tanımıştı eşini.

Nasıl unutabilirdi ki bu sesi, sevda türküleri dinlemişti kaç kez Memed'inin sesinden... "Memed'im" diyebilirdi sadece ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı askerin sineline. Genç adam; elini yavaşça kaldırıp gül goncasının yüzüne koydu, gözyaşını sildi ve "Akıtma o inci tanelerini." dedi. Genç kız daha çok ağlamaya başladı. Başını sevdiğinin kalbine yasladı. Eşinin kalbi eskisi gibi atmıyordu... Başının altında çırpınan kalp, artık sessizliğe gömölmüşüdü. Genç kız bir de sevdiğinin bu acı sessizliği için ağladı ve şu sözler dököldü dudaklarından: "Vatan Sağ olsun!.."

Hilal KORKMAZ 11/B

Seni Sevmek

Bakışlarında saklı binbir hisle,
Söyle, kahve gözlerinde bana ait bir şey var mı?
Boş mu bakıyor öylece?
Vardır belki bir umut, içimi hoş eden sözlerinde.

Söylenmiş onca şarkı, sana yazılmış sanki
Her mısradaki gözlerinden bir alıntı var besbelli
Notalar ismini fısıldıyor kulağıma
Gözlerin geliyor tam o sırada hatırıma

Gözlerin gözlerime değince kalbimdeki çarpıntıyı
Sana olan sevgimden kavrulup yanışıma
Her gün hayalinle uyuyup uyanışıma
Bilmesen de olur varlığından güç alışımı

Sevgi dağları derlermiş, kavuşmakmış herkesin derdi,
Gerçek sevda usulca bekleyebilmek bilmezler mi?
Uzaktan sevmek, dokunamamak ellerine
Asıl aşk budur, kavuşmak mı? Belki...

Rabia Sonnur TÜFEKÇİ 11/E

DEPREMİN ACI VE GERÇEK YÜZÜ

*"Belki yemeği beğenmedin,
Üşüdü ellerin kuru ekmeği ısırırken.
Yaşamak güzel diyorsun
Sahi sen kaç kere öldün?.."*

Özlem Fırat 11/B

6 Şubat 2023 gece 4.17 suları... Kahramanmaraş ve Hatay başta olmak üzere 11 ilimizi etkileyen ve ülkemizi derinden sarsan büyük bir deprem felaketi yaşadık. Depremiın sebebine kimisi "kader", kimisi "Allah'ın cezalandırması" dedi.

Şu bir gerçek ki felaketin perde arkasında, büyük bir ihmalkârlık vardı. Kullanılması gereken çimento yerine kullanılan deniz kumları, kesilen kolonlar, kolonların içinde olması gerekenden daha az bulunan demirler ya da kaçak olarak çıkılan katlar...

Ülkemizi derinden sarsan bu deprem felaketinin en büyük sorumluları, yapıların usule uygunluğunu layıkıyla denetlemeyen yetkililer ve üç kuruş daha fazla kazanalım diye malzemeden daha doğrusu ömürden çalan müteahhitlerdir. Sorumluların kendilerini savunma gerekçeleri ise binaların yaşı ya da depremin büyüklüğüydü hâlbuki daha 1 sene evvel yapılan binalar yıkılırken 10 senelik binaların ayakta kalması bu savunmalarını boşa çıkarmaktaydı. Üstüne üstlük vicdan azabı çekeceklerine, alacakları cezalardan kurtulmak için yurt dışına kaçmaya çalışmaları ise tam anlamıyla yüzsüzlüktü. Peki, müteahhitlerin bu sorumsuzluğunun cezasının kesildiği o masum canlara ne oldu? 48 bin 448 kişi hayatını kaybederken katbekat fazlası da evinden, yurdundan oldu. Tüm bunları yaşayan insanların; annesiz babasız kalan evlatların, evladı molozların altındayken nefes bile almak istemeyen annenin, cebindeki bisküvi paketini oğluna saklayan, molozların altında kalan kızının elini asla bırakmayan babaların, annesinin saç tellerini parmaklarının arasında sınıksıkı tutan o minik yavrunun hakkını kim arayacak? Sorumluların gözaltına alınması o insanların içini soğutacak mı? Giden canlar geri gelecek mi? Evlerinden olan insanların karda kışta çadırlarda yaşamasının bedelini ödeyebilecekler mi? Umuyoruz ki hepsi alacakları en büyük cezayı alırlar ve içimiz bir nebze de olsun soğur.

Deprem sonrasında insanımızın yüzünü bir nebze de olsa güldüren şey ise ülkemizin hemencecik yaraları sarmak için gösterdiği çabadır. Çocukların bisiklet almak için kumbaralarında biriktirdikleri paraları depremzedeler için göndermeleri, ulusal kanallarda düzenlenen yardım kampanyalarında herkesin elini taşın altına koyması ve daha niceleri belki bedenen değil ama kalbimizin onlarla olduğunun-"Tek Yürek"- olduğumuzun göstergesiydi.

Karanlık eller tarafından zaman zaman türlü gerekçelerle ayrıştırılmaya çalışılsak da canımız ülkemizin başına bir felaket geldiğinde en hızlı şekilde bir araya gelip yaralarımızı sarmaya çalışıyoruz. Umarız ki başımıza bir daha böyle bir felaket gelmez ve biz yaralarımızı sarmak için değil sadece güzel günlerde bir ve beraber oluruz.

Sümeyye Baltacı 11/B

BEŞER ŞAŞAR

Güneş doğarken ardından tepelerin
Kapanıverir yorgun gözlerim
Namazımı kılmadan uyursam
Küser bana sevap yazan meleklerim

Namaz tatlı bir sudur içirim
İçtikçe kendimden geçerim
Ben bu yoldan şaşmazsam
Allah Resulüne komşu giderim

Muhammet Kaan KURK 11/E

GÖLGE

Hiçbir şeyi tanımlayamıyor, hiçbir şeyi sezemiyorken büyüyoruz. Günler ayları, aylar yılları kovalıyor fakat çoğu şeyin farkında bile olamıyoruz. Zamanla öğreniyoruz düşünmeyi, sevmeyi, hayal etmeyi... Bazense acı çekerek öğreniyoruz nefreti, hüznü. Yanımızda birini istiyor, yükümüzü birileriyle paylaşmayı umuyoruz. Yükümüz azalsın istiyoruz çünkü biz insanoğluyuz. Zora gelemiyor; en küçük zorlukta kaçmayı, savaşılmaya yeğliyoruz.

Elimizden sürekli birileri tutsun, acı nedir bize öğretsin istiyoruz. Yastığa kafamızı koyunca gözyaşlarına boğuluyoruz bazen, çığlıklarımızı kimse duymasın istiyoruz. Bir gölgeye ihtiyaç duyuyoruz sonra çünkü savunmasız hissediyoruz kendimizi bu uçsuz bucaksız dünyada... İşte bu noktada ışıyla bize gölge olanlar devreye giriyor. Benliğimizden bir parça gibi hissediyoruz o kişiliği. Omuzlarımızdaki yükler azalıyor. Büyük bir minnet duymamız gerekiyorken, omzumuzdaki yükler azaldı diye seviniyoruz. Çünkü biz insanoğluyuz.

Gölgenin yerini tekrardan gün ışığı alınca anlıyoruz değerini. Kendimizle baş başa kalınca anlıyoruz hayatımızın o kadar da tozpembe olmadığını. Gölgesiz bir yaşantıyla ilerlemeye çalışıyoruz bu hayat yolunda. Bazen bocalıyor, acı çekiyor, benliğimizden kanlar süzülüyor, hıçkırıklara boğuluyoruz. İlk defa insanlığın önünde acı çekiyor, ilk defa onların acımasız bakışlarına maruz kalıyoruz. Acı çekiyoruz diye birileri yanımızda bulunuyor fakat gölgenin hazzını kimsede bulamıyoruz. Artık onun gibi hiç kimse hissettirmiyor. İşte sen de o zaman farkına varıyorsun yavaş yavaş büyüdüğünün.

Gölgesizlik... Artık o çağa ulaştın çocuk... O tozpembe gözlüklerini çıkarttın. Düşüncelerin karmakarışık olsa da sen insanlığa gölge olmalısın artık!.. Kendini ve insanlığı gölgesiz bırakma çocuk. Yoksa büyümek zorunda kalıyorsun...

Esmâ Nur TOPÇU 11/C

GEÇTİ

Yabancıydık işte o günlerde,
Karşı karşı dururken güvertede,
Uyuyakalmışım kirpik altı renginde,
Şiirlerim pencere önünde beklemekte.

Göz at şu bağıryanık dağlara,
İsmin yazılı her bir taşında,
Usanmadan, yılmadan hâlâ
Anarım seni her ayın ortalarında.

Bilirdim, kendime yalan söyledim.
Görürdüm, göremez oldum.
Duyardım, sağır kesildim.
Ben senin varlığında yok oldum sevdiğim...

Yâd ederim geceyi, mavi gözlerini...
Gökyüzünü duruluk ele geçirmekte,
Yine o güvertede umutla beklemekte,
Anladım, annem doğrusunu söylediğinde.

Silemedim piyanodaki parmak izlerini,
Sayarken yüzündeki gizli benlerini,
Akar sağ gözümde inci taneleri,
İslatır yakandaki kış çiçeğini...

Seneler geçip son kezın üzerinden,
El âlem bize yar olmuşken,
Kalemim yazsa ne fayda,
Seni hâlâ unutamamışken...

İmgesu Erdem 11/C

YAZIMI KARIŞTIRILAN SÖZCÜKLER

yanlız

değil

yalnız

boy pos

değil

boy bos

döküman

değil

doküman

egzos

değil

egzoz

fasülye

değil

fasulye

herşey

değil

her şey

hoşçakal

değil

hoşça kal

insiyatif

değil

inisiyatif

itibariyle

değil

itibarıyla

kareografi

değil

koreografi

klavuz

değil

kılavuz

komidin

değil

komodin

makina

değil

makine

maydonoz

değil

maydanoz

sağol

değil

sağ ol

mundar

değil

murdar

mütevazi

değil

mütevazı

nacizane

değil

naçizane

orjinal

değil

orijinal

öge

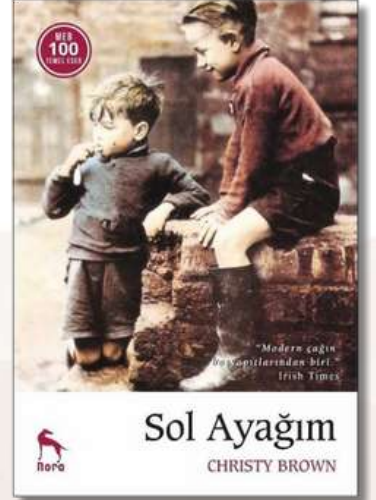
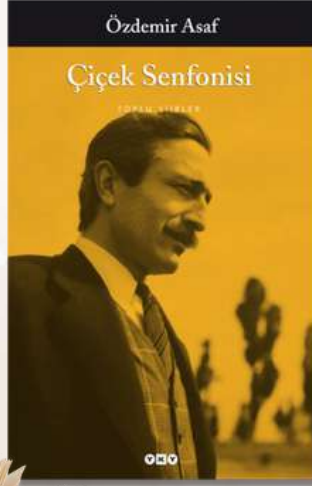
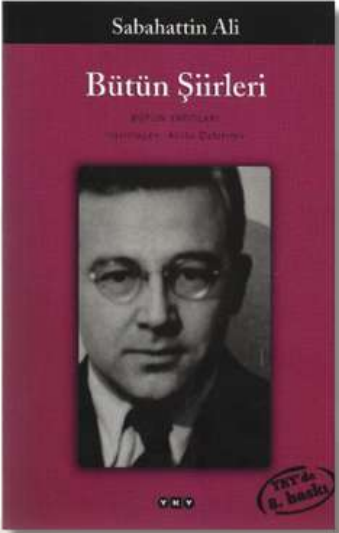
değil

öge

ETKİNLİKLERİMİZDEN SEÇMELER

OKUNASI KİTAPLAR

ÇAY MESLEKÎ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

ÇAY
MTAL

OKULUMUZUN BÖLÜMLERİ

- HEMŞİRE YARDIMCILIĞI
- EBE YARDIMCILIĞI
- SAĞLIK BAKIM TEKNİSYENLİĞİ

EBE YARDIMCILIĞI

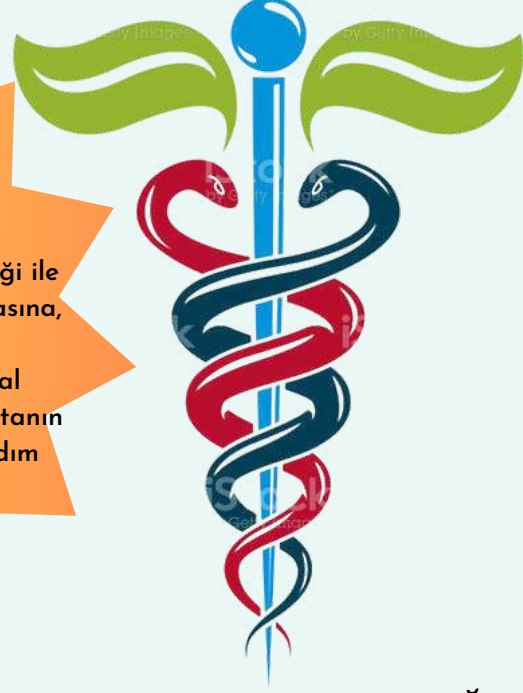
Gebelik, doğum ve doğum sonrası dönemde gebenin günlük yaşam aktivitelerinin yerine getirilmesi, beslenme programının uygulanması, kişisel bakım ve temizliği ile ilgili gereksinimlerinin karşılanmasına yardımcı olur.

HEMŞİRE YARDIMCILIĞI

Hastanın kişisel bakım ve temizliği ile ilgili gereksinimlerinin karşılanmasına, tedavi planında yer alan ve hemşirenin uygun gördüğü oral ilaçların hastaya verilmesine, hastanın güvenliğinin sağlanmasına yardım eder.

SAĞLIK BAKIM TEKNİSYENLİĞİ

Hastanın muayene tetkik ve tedavi için hazırlanmasında kullanılan malzemelerin temizliğine, dezenfeksiyonuna ve en uygun şekilde saklanması yardım eder.

Mezun öğrencilerimiz, Sağlık Bakanlığı merkez ve taşra teşkilatında **"klinik destek elemanı"** olarak görev yapabilmektedirler.

15

32

402

